

ΕΤΟΣ Δ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Μαρτίου 1872. ΦΥΛΛ. ΚΑ'

ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Γ. Π. Φ. Α. Α. Ε. Ζ.

Αθήναι 10 Απριλίου 1872

Ευρισκόμεθα εἰς τὴν Μεγάλῃν κληθεῖσαν ἑβδομάδα Διατρέμεν τὰς ἀγίας τῶν Παθῶν ἡμέρας, αἵτινες καθιερώθησαν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πρὸ 1872 ἐτῶν σταυρωθέντος Θεανθρώπου. Χρυσὸν δάκρυον θαλέρων—δάκρυον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤτελον μᾶς ἀνήθη καὶ οἱ οἰοῦντες ἤσαν θρησκείας ὁπαδοί, ἀναγινώσκοντες τὸν βίβλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας ἡμῶν, τὴν θείαν αὐτοῦ αὐταπάρνησιν καὶ ὑπομονὴν, τὰς πικρίας καὶ καταδιώξεις, ἃς ὑπέστη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ γῆ διαμονῆς του, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τέλος καθήλωσιν ὑπὸ ἀχαρίστων—τὴν ἐκούσιον ταύτην πρὸς ἐξίλασμον θυσίαν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δακρύων τῆς ἀναμνήσεως διὰ τὰ παθήματα τοῦ ΤΒΑΕΙΟΥ, ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ ἔχομεν καὶ ἕτερον καθῆκον. Κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἐκαστος ἡμῶν προσημαίνεται, ὅπως ἐν πληρεῖ μετάνοιᾳ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ παθόντος εἰς τὸν οὐρανὸν πατέρα περὶ τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος πράξεων, καὶ ἐξομολογούμενος ἐν κατανύξει ὑπόσχεθῇ τὴν μὴ ἐπαναλήψιν τῶν τυχόν παραπτωμάτων του, ὅπως καθὴρ τὴν ἀληθῆ χάριν—προ-

εὔχεται δὲ συγγενῶς καθ' ἑκάστην ἀσχολούμενος εἰς εὐσεβῆ ἀπολυτῶς ἔργα.

Ἔνεκα τούτου καὶ ἡμεῖς, ὡς χριστιανοὶ δημοσιογράφοι, εγκαταλείποντες κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας τὸ πρόσωπον τοῦ πολιτικοῦ—ὅπερ ἀπαιτεῖται σήμερον νὰ ἔγῃ μᾶλλον ἐλάττωματικὸν ἢ ἀνεξάρτητον χαρακτήρα—ἐνομιλοῦμεν καθῆκον, ἀντὶ νὰ γραψῶμεν περὶ τῆς ἐλευνῆς καταστάσεως μᾶς ὑπὸ πολιτικῆν ἐποψίν, νὰ βίψωμεν, ἀκολουθοῦντες ὅσον οἶν τε τὸ πνευματικὸν τοῦ Θεανθρώπου, κοινωνικὰς τινὰς ιδέας, καθ' ἡμᾶς ὠρελιμύς, τὰς ὁποίας ἀν μόνον ἠθέλωμεν τὰς ἀναγνώσῃ ἐν ἀθηροτέρα ἡλικίᾳ, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα, διολογοῦμεν, νὰ ἐκτιμῆσωμεν αὐτὰς, ἴσως μάλιστα καὶ ἠθέλωμεν δυσχεροστέῃ ὥστε ἐννοοῦμεν τοὺς μελλόντας νὰ ψυχαρθῶσι διὰ τὴν εὐκρίνειαν μᾶς, καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ὑπομείνωσι· διότι, ὅταν ὠριμάσῃ καὶ αὐτῶν ἡ ἡλικία καὶ σκέπτονται ὀρθότερον, θὰ μᾶς δικαιώσωσιν. Τὰς ιδέας ταύτας παρακαλοῦμεν νὰ μελετήσωσι καλῶς οἱ ἀναγνώσται, νὰ σκεφθῶσι ἐμβριθῶς περὶ αὐτῶν, ἀντὶ νὰ μᾶς μεμψώσῃ, νὰ συγχωρήσῃ δ' ἐπὶ τέλους, καὶ τοῦ γὰρ πάντα ταύτας ἀμαρτωλοῦ, ὡς δεομένη καὶ ἡμεῖς νὰ συγχωρήσῃ οὐρανίως καθὴρ ἐν τῇ μακροθυμίᾳ τοῦ τὰ τυχόν τὸ ἀναγνώστου ἀνομήματα, καὶ τὸν ἐμπνεύσῃ τὴν ἀπο τούτου ἀποχρῆν.

Ἐπιτόντες τὰς κοινωνικὰς ἡμῶν ιδέας εἰς

καλὴν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, γῆν, καὶ ἀποτεί-
νοντες τὸν λόγον κυρίως εἰς τὰς Ἑλληνίδας —
καθ' ὅσον, καθ' ἡμᾶς, ἡ γυνὴ εἶναι ἡ πρώτη αἰ-
τία τῆς εὐδαιμονίας ἢ δυσθυμίας τῆς οἰκογενείας
καὶ ἡ πρώτη βῆσις τῆς συστάσεως τῆς κοινωνί-
ας — γράφομεν κατὰ τὴν συνήθη ιδιότητα
ἡλῶν μέθοδον, φαινόμενον ἀσυνάρτητον εἰς τοὺς
ἐπιπολαίους, ἅτις κατὰ τὴν πεποιθησὶν ἡμῶν,
ἀν δὲν καταρωθοῖ τίποτε ἄλλο, καθιστᾶται τοῦτά-
χιστον μὴ κτηνώδη τὴν ἀνάγκωσιν. Ἐκτὸς
τούτου, ἐπειδὴ, ἐνοεῖται, προτιθέμεθα νὰ εἴ-
πωμεν ἀληθείας τινὰς, ἠναγκάσθημεν κυρίως νὰ
μεταχειρισθώμεν τὴν μέθοδον ταύτην, ὅπως
περικαλύψωμεν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν διὰ τῆς
τερπνότητος, δίκην ζαχαρέως, ἀπαράλλακτα
ὅπως διδασκᾶται εἰς πολλοὺς ἀσθενεῖς, μὴ δυναμέ-
νους νὰ δεχθῶσι ἀγνὴν τὴν κινήσιν, καταπότιον
ταύτης ἐντὸς βυσσίνου γ.δουκῆ.

I.

Εἶναι ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Βελόνης ἀνθρώπος
ἀνευ ἀνατροφῆς, μὴ εὐγενῆς καὶ περιπομπικός,
λέγουσι τινες τῶν Ἑλληνίδων, καθόσον πολλά-
κις τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον,
ὅταν συμπέσῃ νὰ βράχῃ ἢ ἦναι ψυχρὸς πολὺ, καὶ
ὁ ἰατρός ἐν τῇ ἀνοησίᾳ του ἐγνωμάτευσε ὅτι
εἶναι ἐπισφαλῆς ἡ ὑγεία της — εἶναι ἀπότομος
ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Καρφίτσας, διότι δὲν τὴν
ἀφῆκε νὰ ἀγοράσῃ μὲ πίστωσιν (δυσκόλως ἐξο-
φληθησομένην) ἐν μεταξίνον φόρεμα, ἐνῶ εἰς
τὴν Γαλλίαν ὅποια ἔλευθερία! . . . Ἐχοῦσι δι-
καιον, ὅπως ἐννοοῦσι πολλοὶ τὴν γαλλικὴν ἐλευ-
θερίαν, καὶ ἄλλοι ὅπως ἐπιπολαίως ἐξετάζου-
σιν αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τῆς εὐσεβοῦς οἰκογε-
νείας, ὡς θέλομεν ἀποδείξῃ κατωτέρω, διὰ τοῦ
ιδρώτος καὶ τῆς ἀληθοῦς οἰκονομίας συντελεῖ
εἰς τὴν συντήρησιν τῆς περιουσίας, ἐνῶ ἐδῶ, ἅς
τὸ ὁμολογήσωμεν, πλεῖστα ὅσοι σύζυγοι, κυρίως
ἐξ ἑλλείψεως κρίσεως, εἶναι μᾶλλον ἐπιζήμιοι
καὶ καταστρεπτικοὶ, γεννώσασιν στεναγμὸν εἰς
τὸν οἶκον, ἢ ὠθοῦσαι, ὅπως καλυφθῆν ἢ ἀπαρῆν,
εἰς καταχρησὶν ἢ ἐξευτελισμὸν τῶν συζυγῶν, πα-
τέρα, ἀδελφὸν συγγενῆ ἢ ἕτερον προστάτην τῆς
οἰκογενείας.

Ἑλληνικὰ ἦθη μὲ τὰς κατ' ἐπιφάνειαν καὶ
μὴ ἐξεταζομένους γαλλικὰς ἐλευθερίας δὲν δύ-
νανται νὰ σιζήσωσι καὶ διὰ τοῦτο, ἐκτὸς τῶν
ἄλλων κακῶν, καὶ οἱ γάμοι κατεστάθησαν δύ-
σκολοι· διότι δὲν νυμφεύονται μὲ τὰς νεάνιδας,

αἰτινας μόνους τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους πρὸς κρι-
σμοὺς γνωρίζουσι, ἐκτὸς ἂν αὐταὶ ἔχωσι βέλεια,
ὡς λέγουσιν οἱ Χῆοι, ἀπαγγέλλοντες ἐν ἑαυτοῖς,
ὅταν ὁ ἱερεὺς εὐλογῇ τὸν γάμον, « νυμφεύομαι
ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Κοῦκος τὰ ἐνώπιον ἐμοῦ
προκοσμίφωνα, λαμβάνων εἰς προῖκα τὴν πα-
ραπλευρὰν ἐσταμένην κυρίαν Βερκοκυκίαν. Καὶ
διὰ τοῦτο μετ' ὀλίγον ψυχρότης, ἀπονέμ. δια-
ζύγιον, παραλυτέχ. Ἀληθῶς οἱ γάμοι σήμερον
κατεστάθησαν δύσκολοι, ἐνῶ μίαν τὴν βῆσιν,
ἐφ' ἣν στρέφεται ἡ εὐθυμία τῶν κοινω-
νῶν, εἶναι καὶ ἡ εὐκολία τῶν γάμων· διότι
τότε εἰς τὴν οἰκογενεῖαν θὰ ἴδῃ τις, ἀντὶ τῆς
μελαγχολίας, ἢ συνήθως, ἀπαντᾶ, καὶ τῆς ἀ-
διακόπου σκέψεως περιλύπων γερόντων περὶ τῆς
ἀποκαταστάσεως τέκνων, τὴν ἀληθῆ χαρὰν
καὶ εὐφροσύνην. Προσθέσατε τώρα τὴν ἀπληξίαν,
τὴν τάσιν πρὸς τὸν ὕλισμὸν καὶ τὴν ἰδέαν τῆς
ἀρπαγῆς — κακὸν ὅπερ ἀνεπτόχη οὐχὶ μόνον
μεταξὺ συμπολιτῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἀδελ-
φῶν — καὶ θέλετε ἐνοήσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν οὐχὶ
μόνον ἀμφοτέρω, ἀλλὰ καὶ μέλη τῆς αὐτῆς
οἰκογενείας εἰσι θηριωδῶς διερρημένα, συγχρόνως
δὲ θέλετε ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐχὶ μόνον
πολιτικῶς, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς εἰς κλο-
νισμὸν εἰς κινδύνον. — Σήμερον, ἅς τὸ ὁμο-
λογήσωμεν, τεχνικῶς γελοῖοι τὰ γέλια ἀπάν-
των· μᾶς κατέλαθε νάρκη καὶ εἶδος ἀπογνώ-
σεως, καὶ τρέχομεν πρὸς τὸν μαρμαρῶν ἀπελ-
πισθέντες ὡς ἀνάνδροι. Ἐλθετε νὰ ζήσωμεν ἀ-
φίνοντες τὰς κακὰς εἴεις, κατασταθείσας δευ-
τέραν φύσιν. Ἐλθετε νὰ πατήσωμεν τὸν πει-
ρασμὸν. Τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον.

ΒΙ.

Φίλος μου τις μετὰ τὴν ἐκ τῆς Γαλλίας ἐ-
πάνοδόν του μ' ἐδιηγεῖτο πρὸς τινῶν ἐτῶν ἀ-
στειῶν τι συμβάν, ὅπερ μεταδίω εἰς τοὺς ἀ-
ναγνώστας.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν συναναστροφῇ χορεύων τὸν
τετράχορον κατὰ τὴν Γαλλικὴν μέθοδον, εἰς
βηματισμὸν τινὰ ἐγέλισθησε, καὶ, διὰ νὰ μὴ
πέσῃ, ἐπάδησε, καὶ κατὰ συμπτῶσιν μὲ χάριν.
Ἦς νέος ἀφίχθεις ἐκ τῆς ξένης — εἰς ἣν εἶχε
σπουδάζει μὲ τὸ τσουβάλι τὰ γράμματα καὶ
τὰς ἐπιστάμας — ἦτο φυσικῶς τῶ λόγῳ οὐχὶ
μόνον τὸ καμάρι τῶν γονέων του, ἀλλὰ καὶ ἡ
γενικὴ ὁμιλία τῶν Κεχνηαίων. Τινὲς δὲ διε-
τείνοντο — ἅς τὸ προσθέσωμεν καὶ τοῦτο, διότι

συμβαίνει — ὅτι ἦτο ἡ σφοδρὰ μὲν καὶ ἡ κε-
φαλὴ του ὀλοκλήρου βιβλιοθήκη.

Ἐχων ζείγος διόπτρων ἀδικήτως εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς — ἂν καὶ εἶχε καλλίστην ὄρασιν
καὶ μᾶλλον δι' αὐτῶν ἐθαμβούτο — βήγων ἐ-
λαφρῶς, διότι ἦτο τότε τῆς μόδας, ἔπει, ὡς
ἐνθυμείσθε, ἦτο τῆς μόδας ἐπίσης καὶ τὸ ὠχρὸν
τῶν περιεῶν εἰς τὰς νεάνιδας, καλοῦμενον χρω-
μα τῆς εὐαισθησίας, ἐσζήτει μὲ ὄλην τὴν εὐ-
καλίαν, ἢν χορηγεῖ ἡ ἐκ προκταβολῆς παρα-
δοχῆ, περὶ παντός σπουδαίου ζητήματος μετὰ
χαιρὸς καὶ εὐγλωττίας — ὡς ἐμολόγει κω-
φός τις — σπινίας, καὶ εἰς μόνον δὴν ζήτη-
ματα ἐφάνη — ὡς ἀπέδειξε φθονερός τις — ὀ-
λίγον χαλαίμων εἰς τὸ περὶ τῆς ἀνοησίας τῶν
ἐκ τῆς ξένης, ἐρχομένων καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς
κοινοῦτος τῶν μελλόντων νὰ μεταβῶσι. Ἐπι-
θυμίζετο μάλιστα εἰς τοὺς κύκλους — μικροὺς
καὶ μεγάλους — ὅτι αὐτὸς θὰ ἔχη μέλλον, ἂν
ἔχη τύχη καὶ ζήσῃ. Ὅσον δὲ διὰ τὸ γαμβρὸς
περὶ αὐτοῦ, ὅσα καὶ ἂν εἴπῃ τις, εἶναι ὀλίγα
καὶ οἱ ἀποθανόντες πρόγονοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸν
τάρον ἕκαστος νὰ τὸν καμῆ γαμβροσυγγενῆ.

Πήραυτα μετὰ τὸ κήδημα, ὅπερ ἔσωσε τὸ
καμάρι μας ἀπὸ τὴν πτώσιν, ἐπειδὴ τὸν ἠνώ-
χλου νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ — ἀφ' οὗ τοῦ ἐφ' ὧραξαν
ἀπέντες bravo, κινήσας τὰ δίοπτρά του καὶ
βήξας ἀπήντησε μὲ ὕφος πεποθήσεως, ὅτι εἶναι
εἰς βηματισμὸς λίαν δύσκολος τοῦ Lancier —
χοροῦ τὸν ὅποιον χορεύουσι μόνον εἰς τὰ ἀμφι-
θέατρα ἐφιπποῖ σχοινωβάται, ὅπως τὸν Ἰταλι-
κὸν χορὸν πεζοὶ εἰς τὰς πλατείας, τὸν καλοῦ-
μενον tarantela.

Ἄμα ἐδῶκε τὴν ἐξηγήσιν, ἐξηκολούθησε νὰ
χορεύῃ, ὅτε πρὸς αὐτοῦ εἰς δικαστῆς (πρὸ τῆς
ἰσοδιότητος), εἰς βουλευτῆς καὶ εἰς στρατιω-
τικός, ἀνύμοι καὶ οἱ τρεῖς καὶ χαριτωμένοι
νέοι, ἔπεσαν θέλοντες νὰ τὸν μιμηθῶσι. Ὅτε δὲ
ἐγερθέντες παρεκάλουν αὐτὸν — μειδιῶντα γαλ-
λιστὶ — νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἔλαμε τὸ βῆμα, ἐ-
πειδὴ ἡ θέσις του ἦτο ὀλίγον δύσκολος· « τὴν
τώρα, εὐθύς, ἀπήντησε » καὶ στρέψας τὸν λό-
γον πρὸς τὴν κυρίαν Βόμβαν, τινὰ τῶν τῆς συ-
ναναστροφῆς — ὠμίλησε περὶ τῶν καλομένων
π. ὕρ (τεχνικῶν ὀπισθίων) ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἐ-
πόψιν, ἀποδείξας ὅτι ἡ πρώτη βῆσις τῆς καλῆς
ἀνατροφῆς εἶναι τὰ πόδι, καὶ ὅτι ἀνευ αὐτῶν
μὴ κυρία, ὅσον εὐτραφῆς καὶ αἰ ὑποτεθῆ, δὲν
δύναται νὰ ὀνομασθῇ πολιτισμένη.

— Κυττάξτε, ἔλεγόν τινες, νέοι, πόσον εἴμε-

θα δυστυχεῖς, διότι δὲν εἶδομεν τὸν μεγάλον
κόσμον καὶ ἀγνοοῦμεν τί ἐστὶ πόδι.

— Κυττάξτε, ἔλεγέ τις χαρίεσσα, ἀληθῶς
ἐπεθύμουν νὰ τὸν γνωρίσω ἰδιαιτέρως, διότι ἐ-
σπούδατε περὶ ἐνδυμασίας, καὶ ἡ σχέσις του,
βοηθῶντός με εἰς αὐτὴν θεωρητικῶς, ἦθελε μὲ
κωφελῆσαι.

Ἔλαί αἱ λειπαὶ κυρίαί, ἐκτὸς τῆς γαλιὰς
μου, ἔφερον πόδι, διὸ καὶ ἦσαν πολιτισμεναί·
ἐκεῖνη ἐπέμενε εἰς τὰ πηλαϊκούλια της.

Ὁ φίλος μου γελῶν ἀπὸ καρδίας ἐμακάριζε
τὴν τύχην του, διότι δὲν ἔπεσε γλιστρήσας, κα-
θῆσεν, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ὠκίων του,
δὲν θὰ εὐδύνατο νὰ εὐρῆ εἰς ποῖον χορὸν τὸ πέ-
σιμον ἐρχομίζεται.

III.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας ἐν-
νοεῖ τὸν προορισμὸν της· ἐδῶ ὅμως συμβαίνει εἰς
τινας νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ἂν τις ἐνώπιόν των
εἴπῃ ἀνοησίας, τοῦτο εἶναι γαλλικὴ ἀνατροφή.

Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τοῦ βιομηχάνου, τοῦ ἐμπόρου
κλπ. κρατοῦσα τὸ γραφεῖόν της, γνωρίζει τὰς
λογωθασίας τοῦ οἴκου, καὶ ἐπεκτείνει τὴν δι-
κασίαν ἐντὸς τῶν ὁρίων της. Τοιαύτη γυνὴ εἶναι
σεβάσθη.

Ἐκεῖ ἡ γυνὴ τοῦ ὑπαλλήλου ἐργάζεται εἰς
τὸν οἶκόν της· δὲν ἐξέρχεται κατὰ τὴν ἐν τῇ
ὑπηρεσίᾳ ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της ἀδικήτως
εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὸν περίπατον, φοβουμένη,
καὶ λίαν δικαίως, τὴν παρεξήγησιν ἀναμένει
δὲ πάντοτε μετὰ μειδιάματος παρηγορητικῶς
τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της. Ὅταν συμπέ-
ση μάλιστα — καθόσον καὶ ἐκεῖ οἱ ὑπάλληλοι
εἶναι δυστυχεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — νὰ ἦτε
πληγμένος ἀπὸ χρεῖν ὁ σύζυγος, τρέγων ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, ὅπως οἰκονομῆσῃ τὸν ἄρτον, ἢ ἐργαζόμενος
εἰς τὸ γραφεῖον καὶ κολακεύων πάντας, φοβού-
μενος μὴ τῶ συμβῆ τι ἐπικρατῶν, ἡ γυνὴ τότε
μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ἄγγελον, καὶ τὸν ἀνα-
μένει εἰς τὸ κεφαλοσκαλοῦν, λέγουσα εἰς αὐτὸν
χιλίους καλοὺς λόγους, ἀντὶ τῆς συνθησίας, ἢ
ἔχουν πολλὰ, νὰ προσθέτουν διὰ τοῦ δυστρό-
που ὕφους καὶ τῶν φωνῶν των πλεσιτέρων ἄ-
γωνίαν, τὴν ἀπόγνωσιν, τὴν ἀπελπισίαν, καὶ
ἐπὶ τέλος τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν.

Ἡ γυνὴ τοῦ πλουσίου ἐργάζεται εἰς τὸν οἶ-
κόν της· διὰ τὰ νοσοκομεία ἢ ἄλλα φιλανθρω-

πικὰ καταστάματα, καὶ συντρέχει κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰς πτωχὰς οἰκογενείας.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ πάσης τάξεως γυνὴ ἐξοδεύει ὠφελίμως τὰς ὥρας τῆς, κινουμένη ἀφ' ἑνὸς ἐκ συμφοροντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἰδέας νὰ ἀποφυγῇ ἀπασχολήσεις τοῦ πνεύματός τῆς εἰς ἀνόητους χιμαίρας καὶ τὴν ὥραν τῆς εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ δαπάνας φοβεράς.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπάρχει ἄλλη τάξις, ἄλλου εἴδους ἀνατροφή, ἄλλα ἔθιμα, ἢ ἄλλον ἔκει εἰς τὰς οἰκογενείας ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς εὐαγγελικὴ συμβίωσις.

Ἡ εἰλικρινὴς Γερμανίς τὴν πρώτῃν ἐντέλλουσα τὸν ὠρισμένον νὰ ψῆσῃ καὶ φέρῃ τὸν καφέ, τὸ γάλα, τὸ βούτυρον, προσφέρει αὐτὰ ἰδίαις χερσὶν ἐνδεδυμένη ἀπλούστατα καὶ καθαῶς εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, συνηγμένα εἰς ὠρισμένον θάλαμον, ἐναβνυομένη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ταύτης. Οἱ ὡς ἀνερέλου οὐρανοῦ τὸ χροῖμα συνήθως ὀρθαλαμοὶ τῆς ἐκφράζουσιν, ὅτι αἰσθάνονται τὴν ἀληθῆ τῆς κυριάρχου θέσιν, καθόσον ἡ δέσποινα γυνὴ εἰς τὸν οἶκόν τῆς εἶναι ἡ βασίλισσα αὐτοῦ, καὶ αἱ βασίλισσαι κοπιᾶζουσι διὰ τοὺς ὑπηρετοὺς των. Μετὰ τὸν καφέ αἱ πλειότεραι ἐξέρχονται μετὰ τῆς ὑπηρετίας των, ἀκολουθοῦσας μὲ καλαθίον, εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ μεταφέρουσιν εἰς τὸν οἶκόν των πᾶν ἐπιτήθειον. Ἀκολουθῶς ἀσχολοῦνται μέχρι τῆς τρίτης ὥρας εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου, καὶ εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Μετὰ τὸ πέραν εἰσερχονται εἰς τὸν θάλαμον των καὶ ἐνδύονται μὲ πλειότεραν πολυτέλειαν σχετικῇν.

Ἄμα ἡλῆθη ἡ τετάρτη — ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους — ἡ Γερμανίς εἶναι ἐτοιμὴ. Ὁ σύζυγός τῆς καὶ πάντα τῆς οἰκογενείας τὰ μέλη ἀθροίζονται εἰς τὸν θάλαμον τῆς τραπέζης (εἰς πολλὰς οἰκίας) διὰ κώδωνος. Ἐκεῖ ἐκ μένου ἐφραῖ ἀπὸ τῆς θέσεώς τῆς ὡς μήτηρ φιλόστοργος τὰ τέκνα τῆς, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐκφράζει τὴν ἰδέαν ἂν θέλει νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἢ νὰ μεταβῇ εἰς συγγενικὴν ἢ φιλικὴν οἰκίαν. ἂν καὶ οἱ λόγοι αὐτῆς εἶναι νόμιμα, ἀτενίζει μολαταῦτα τὸν σύζυγόν τῆς, ἂν τὸ ἐγκρίνῃ. Οὗτος, μὴ ἀμφιβάλλων περὶ τοῦ πρὸς τὸν ἐκυτὸν τῆς σεβασμοῦ τῆς συζύγου του, δὲν ἀντιτείνει, καὶ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπολυτὸν ἐμπιστοσύνην του — ἢ εἶναι καὶ ἀξία — ἀπαντᾷ ὅτι καὶ αὐτὸς ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ τὴν συνοδεύσῃ, καθόσον θὰ συναντήσῃ φίλους, ἐκτὸς ἐάν του ἀπαιτηθῇ ἡ συνοδεία. Καθ'

ὁδὸν χωριστῶς μετ' ἀξιοπορείας πάντας τοὺς γνωρίμους, καὶ δὲν ἰσταται ἀνὰ πάσαν στιγμὴν κατὰ τὴν συνάντησιν.

Τὸ ἑσπέρας γίνονται συναθροίσεις εἰς τὰς οἰκίας, εἰς ἃς παίζουν συνθέσεις μουσικῆς, συνδιαλέγονται ἐργαζόμενοι, ἢ χορεύουσιν. Οἱ ἄνδρες ἐπίσης καπνίζουσι τὰς πίπας των, ὀμιλοῦντες διάφορα ὅπως ἀφελῆ, ἢ ὅπως σπουδαία, εἰς ἃ λαμβάνουν καὶ αἱ γυναῖκες μέρος, ἐὰν θελήσωσι. Δὲν ὀμιλοῦν οὔτε πολιτικά, οὔτε κακολογοῦν ἀπόντας, οὔτε χαρτοπαικτοῦσιν, οὔτε κἀμινῶν χρῆσιν ἄλλων παιγνιδίων, ἐκτὸς τῶν λίαν γεροντῶν, καὶ τούτων σπανίως. Τιοῦτος βίος εἶναι εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς εἰκὼν εὐσεβοῦς γερμανικῆς οἰκογενείας.

Καὶ ἀμφιβάλλετε, θὰ μοῦ εἴπη τις, ὅτι συμβαίνουν εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ παρατραγωδαί; — Εἰς πάντα τὰ κράτη ὑπάρχουσι καὶ διεφθοραμένοι καὶ διεφθαρομένοι, ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν καὶ ὅλα τὰ κράτη τὰ ἀληθῶς πολιτισμένα, εἶναι ἐλεύθεραι μὲν γυναῖκες, ἀλλ' αἱ τοιαῦται εἶναι δακτυλοδεικτούμεναι, σχηματίζουσι κοινωνίαν ἑτέραν, τὴν κοινωνίαν τοῦ δόμου.

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης βλέπει τις νὰ τρεῖσιν νυχθημερον γυναῖκες μόναι ἢ ἀνὰ δύο, ἀλλ' αὐταὶ δὲν εἰχουσι μὲν ἀπασαί τὴν κάρταν τῆς αστυνομίας, ἔχουσι ὅμως τὴν τοῦ ψευδισμοῦ τοῦ διαβάτου καὶ τὴν ἐπί σκοπῶ φιλοφρόνησιν, ἢ ἕκαστος δύναται νὰ ταῖς ἀποτείνῃ. Καὶ αἱ τοιαῦται δὲν εἰσερχονται εἰς τὴν οἰκογενείαν ὡσπύτως δὲ καὶ εἰς πᾶσαν γυναῖκα σκανδαλώδους διαγωγῆς καὶ μὴ σεβουμένην ἑαυτὴν κλείεται πᾶσα ὕψα.

Ἐνταῦθα συνῆθ' ἐνίοτε γυνὴ ἀποδεδειγμένης κοκῆς διαγωγῆς νὰ παρουσιάζηται παντοῦ. Τοιαύτη γυνὴ εἶναι ἐχιδνα δάκνουσα ἐν μέσῳ τῆς τιμῆς καὶ ἀβωότητος, χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ τὴν ἀποφυγῇ. Εἶναι ἡ καλοβῆ ἀλώπηξ. Ἡ συναναστροφή κακῆς γυναικὸς ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς εἶναι ὅπως ὑπὸ γλοσπῆ. Προτιμότερος ὁ λέων, διότι προφυλάσσεται τις, ἢ ἡ ἀλώπηξ, ἥτις βλάπτει δολίως. Προτιμότερα τὰ *cailles chantans* τῶν *cabinets particuliers*.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ τιμὴ εἶναι εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἡ ἀτιμία εἰς τὴν ὁδόν. Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν Σπαρτιάται, μεθύοντες τοὺς δούλους καὶ δεικνύοντες αὐτοὺς εἰς τὰ τέκνα των, τὰ ἐδίδασκον διὰ τῆς ἐλεεινῆς παρου-

οἰαι: τῶν μεθύσων γ' ἀποστρέφονται τὸν οἶνον, οὕτω καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τῆς κνηρησίας καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ὅν ὑφίσταται ἡ γυνὴ τοῦ δόμου, καὶ τῆς ἐλεεινῆς εἰκόνος ἣν παρουσιάζει, διδάσκεται ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας, ἀπαντᾶ τὸν σεβασμὸν ὅν οἱ πλησιάζοντες τῆ ἀποδίδουν, καὶ ὁρῶσα τὴν διαφθοράν.

IV.

Πολλοὶ ἐγείρονται τὴν ἐνδεκάτην π. μ. διὰ τὸν λόγον ὅτι τοῦτο γίνεται εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄν ὅμως ἡ Γαλλία εἶχε τὸ εὐκρεπὲς τοῦ ἡμετέρου κλίματος, ἡμεῖς δὲ τὸ ἐδικὸν των, οἱ Γάλλοι ἤθελον ἐγείρεσθαι λίαν πρόω, ἡμεῖς δὲ οἱ καθηκίζοντες, ἂν ἤθελον τοὺς μιμητῆς, θὰ εἰχουμέν τὰς περιπνευμονίας πλείωσαν τῆς μόδας.

Κύριός τις τὸν Δύγουστον — δὲν ἐνθυμούμαι ποίου ἔτους — ἔκαμινεν ἐπισκέψαι μετὰ τῆς συζύγου του περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀκολουθῶν τὸν συζυγόν. Τὸ ἑσπέρας εἶχον καὶ οἱ δύο ἐγ κεφαλίδαι.

Τινὲς τῶν γυναικῶν καλλωπιζονται καὶ εἰς πολυδάπανον ὡς αἱ Γουόρισσαι. Βραίνας δύναται τις νὰ τὰς δικαιολογήσῃ, διότι κλεισμένη εἰς τὸν χαρέμιον, δὲν ἔχουν ἄλλας ἀσχολίας, καὶ ἕνα μόνον προορισμὸν τὸν τοῦ ζῶου. Ἡ Γουόρισσα, τὸ πρῶ ἐμπνευστὸν τοῦ πολιτισμοῦ ὑπάρχον ἐτι ἀτυχῆς αὐτὸ ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸν ἀγδρα, ὅστις τὴν κατέχει, θεωρεῖ ὡς ξένον, καὶ δικαίως ἔχει πᾶσαν ἀπαίτησιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ κατόχου, διότι τὴν ἐπαύριον βίωσιν εὐρίσκειται εἰς ἕτερον γυναικωνίτην.

Τὸ γυναικείον ἡμῶν φύλον θελοῦσιν ἑαυτὸ καὶ τὴν εὐτυχίαν του ἀνεπαίσθητως. Ἐὰν ἦναι εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἡ γυνὴ κατατρώγει τὸν σύζυγόν τῆς, διὰ νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν πρότυπον κοινοπόλιν τοῦ προτύπου. Εἰσὶ ἀνίκωνος, λέγουσι τινες εἰς τὸν σύζυγόν των, δὲν ἠδυνήθη; νὰ γίνης τοῦλάχιστον ὑπουργικὸς ὑποψήριος, ἢ πῶς διὰ τῆς ἐπιρροῆς σου γίνης βουλευτὴς, διὰ νὰ εἶ δαμνεν καὶ ἡμεῖς πρωτεύουσιν. Δὲν βλέπει; τὴν κυρὰ Σπουργίτιναν ἢ τὴν κυρὰ Κορμυδαλοῦ... τὰ *μουττρα τῶν!* Ἐνθυμείσθαι τί ἦσαν, καὶ ἐν τούτοις ζῶσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ οἱ ἀῖθρες των εἶναι εἰς ὄλων τὴν εὐνοίαν.

Τέλος τὸ κατ' ὄψιν. Πολλοὶ δὲ τούτων ὑπανδρῶν, ἀκολουθοῦσαι τὸν λεγόμενον συζυγόν, ἢ σχετιζόμεναι μετὰ τὴν κυρὰ Σαρρπίστραν, ἐκταχεύουσι τὴν οἰκίαν των καὶ φθείρουσι ταχύτερον

τὴν υγιάν τοῦ συζύγου των, ὅστις ἔγινε μὲν πολιτικὸς, βουλευτὴς, πολλάκις ἂν θέλετε, ἀλλ' ἢ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ἄνθρωπος.

Τινὲς νεάνιδες, ἀναγινώσκουσαι νηπιόθεν μὴ θιστορήματα, ὀνειροῦνται πρὸς κῆρας ἢ ἀνθρώπων, μὲ τραπίτην μύτην, μὲ τριούτον στόμα, ἢ μὲ τριούτον πόδι. Μὴ ὑπανδρεύουσαι δὲ, ἐκτός τῆς ἰδίας πλήξεως, ἢν ἔχουν, καθίστανται καὶ βάρης ἀτυχῶν γονέων, οἵτινες καὶ μὲνοι πταίοσιν, μὴ προσέξαντες εἰς τὰ πρόβα τῆς ἀνατροφῆς των βήματα, ἀλλ' ἀφίσταντες αὐτὰς νὰ παραβλέψωσι τὴν ὄντως Ἑλληνικὴν καὶ ἀσπυροῦσαν ἀνατροφήν. Βλέπομεν καθ' ἑκάστην, ὅτι, παρερχομένης τῆς ἡλικίας δυσκόλου γινῆς, ἐπιπνεύονται αὐτὴ εἰς τὸν πρώτον τὴν νεάνιδος, ἐπανερχομένη αὐτὴ εἰς τὸν πρώτον τὴν χεῖρα αὐτῆς ζητήσαντα, ἀλλὰ τότε λαμβάνει ἀπάντησιν, ὅτι ἄνευ προικῆς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐμπορῶν, ἢ ἐνίοτε ἐντελῆ ἀποποιήσιν, διότι ὁ ἀστειὸς ἐκεῖνος ἔχει ἤδη τίτλον, καὶ εἶναι νομάρχης ἢ ἰσθμῖος δικαστή.

Εἰς τόπον, ὅστις δὲν παράγει τίποτε ἀνθρώπου εἰς τὴν πολυτέλειαν, ἡ πολυτέλεια εἶναι ἐγὼ κλημα. Οἱ βιομήχανοι Εὐρωπαῖοι ἔχουν ὑπ' ὀψιν τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸ συμφέρον. Οἱ Γάλλοι π. χ. ἀλλάσσουν καθ' ἑκάστην τὴν μόδον, ἀλλ' ἡ σκοπὸς εἶναι διπλοῦς, πρώτον διὰ νὰ εὐρίσκη ἐργασίαν ὁ λαὸς ἀδύνατον, καθόσον ὁ ἴδιος τόπος παράγει τὸ πᾶν, καὶ δεύτερον διὰ νὰ γίνηται κίνησις ἐμπορίου. Κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν πᾶν οἱ στρατοὶ στὸν Ἄδην; — Βλέποντας ἕνας τὸν ἄλλον ὅλα τὰ περιέχοντα πολλοὺς κούρους μικρὰ κράτη ἀκολουθοῦσι τοὺς Γάλλους, καὶ οὕτως ἡ βιομηχανία των προσπαίζει ὅλον τὸν κόσμον.

Αἱ ἀριστοκράτιδες καὶ πᾶσα ὑψηλόφρων γυνὴ ἄλλων κρατῶν, ἔχουσαι κατάστασιν, δὲν φροντίζουσι γὰ φέρουν ἐφ' ἑαυτῶν πολυτέλειαν ἐσωτερικὴν, ἀλλ' ἐσωτερικὴν, ἥτοι ἀρατὰς καὶ πλεονεκτήματα. Ὅπως οἱ ἀριστοκράται, καὶ οἱ λοιποὶ πολιτικοὶ συνταυτίζουσι τὸ ἰδιαίτερον συμφέρον μὲ τὸ γενικόν, καὶ ἐντρέπονται εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τῆς στρεβλώσεως τοῦ νόμου, δὲν ἀτενίζουσι εἰς τὴν τυπικὴν καὶ διὰ τῆς παραθείσεως ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ἀδιαφοροῦν δι' αὐτήν, διότι ἀναγυρίζουσι τὸ γελεῖον, καὶ φροντίζουσι μόνον διὰ τὴν ὑπόληψιν των. Οὕτω εὐδαιμονοῦν τὰ κράτη.

Ὡς προείπον, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἡμῶν καὶ αὐτὸ τὸ κλίμα δὲν συνάδουσι μὲ τὰ τῶν ξένων

κρατῶν. Μὴ νομίσθητε αἱ Ἕλληνίδες· ὅτι, ἐνδύ-
όμεναι μὲ πλουσίαις εὐφράτους ἐνδυμασίαις,
εἶσατε ἐντὸς τοῦ προσώπου σας. Ἐνδύθητε μὲ τὴν
οὐχὶ κατ' ἐπίδειξιν ὑψηλὴν ἀνατροφὴν, καὶ ἐ-
πειδὴ εἶσατε τὸ πρωτότυπον τῆς καλλονῆς, δὲν
ἔχετε ἐμβλωμάτων ἀνάγκην. Οἱ Ἄγγλοι, οἱ
ἐγώσται, οἱ φίλαυτοι, μεταχειρίζονται τὴν
φράσιν αὐραία ὡς Ἕλληνίς.

Πρὸ χρόνων διχθίνων διὰ τῆς Κολωνίας
κατέλυσα εἰς τὸν οἶκον πλουσιωτάτου τινός
ἐμπόρου. Εἶδον τὴν νεορὰν δεσποινιν τοῦ οἴκου
φέρουσαν πολυτίμον τι ὠρολόγιον καὶ ζεῦγος
ψελλίων βραχυτίμων, ἔνδυμα δὲ ἀπλοῦστατον
καὶ εὐτελοῦς τιμῆς. Ὡς ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς μου
ἐλαβον τὴν τόλμην νὰ τὴν ἐρωτήσω τὸ αἴτιον,
καὶ μοὶ λέγει·

— Εἶσατε περίεργος μ' ὄλην ἐκείνην τὴν εἰ-
λικρινεῖαν ψυχρά; Πρωσιδίς; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι
τὸ ἐνδυμα αἰῶνα πρόσκαιρόν τι, ἐνὼ τὰ κοσμη-
ματὰ εἶναι αἰῶνα καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρῆμα;

Ὁμολογῶ δὲ καὶ τὴν ἀκαρτίαν μου, ὅτι εἰς
τὴν ἐρώτησιν περὶ Ἑλληνικῆς ὠραιότητος εἶπον
ὅτι ἐργεταὶ μετὰ τὴν πρῶσικὴν. Αἱ Πρωσιδίς,
τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι ὠραιαί, ἀλλ' ὠραιαὶ
ἀνευ ἐφορᾶσεως.

Ὁρθοτάτη ἡ σκέψις τῆς Πρωσιδίδος· ἐκείνης.
Αἱ ἡμέτεραι δὲ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θέτουσαι
τὸ σῶμα των ἐντὸς εὐφράτου φορέματος καὶ
στολιζόμεναι συνήθως μὲ τὰ ἐκ Γαλλίας πλα-
στὰ δικμαντικὰ, γίνονται ἀντικείμενον συνδικ-
λέξεως οὐχὶ τὸσον εὐκρέστου τῶν τέκνων τῆς
πατρίδος. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τίς μεγαλειότερος
ἀστεϊσμός ἀπὸ τοῦ νὰ λέγη τις εἰς τινα κυρίαν·

— Πόσον σὰ; κοστιζει αὐτὸ τὸ φορέμα;

— Πεντακοσίαις δραχμαῖς 49 πηγει.

— Σὰ; ὑπάγει θαυμάσια. Προχῆς εἶδον
μῖαν ἄλλην φοροῦσαν ἓνα φορέμα ἀξία μολίς
ἐκατὸν δραμῶν, καὶ ἦταν, σὰ; διαβεβαιῶ, σι-
χασιά.

Μὴ ἀρίνετε τὴν ἀπλότητα, ἥτις καὶ ὠραιο-
τέρας σὰ; καθιστᾶ, διὰ νὰ ἐλθουν νὰ σὰ; ζη-
τήσουν ὡς συζύγους, καθόσον, διακούσαι τὰ
τριγωνικά, τετραγωνικά καὶ στρογγυλά καπέ-
λα, ἀναγκάζεσθε νὰ διαβάινετε τὸ ὠραιότερον
τῆς ζωῆς μέρος μὲ ἐλπίδας καὶ ὄνειρα. — Πρῶ-
σάκις δὲν ἀκούει τις νέους λέγοντας ἀπολύτι-
μος θησαυρὸς ἡ κόρη αὐτῆ, πλὴν πολυέξοδος· καὶ
δὲν ἔχει προίκα; Κατὰ τοῦτο σεῖς πταίετε,
διότι κάμνετε ἐκαστὸν νὰ σκέπτεται, ὅτι μετὰ
ἓν ἔτος ἔσται καταχρεωμένος, ἐὰν νυμφεῖθῃ.

Ὡς μετὰ τὰς τελευταίας περικοπὰς μὰς
ἀνακράξῃ ἢ ἀναγνώστρια, ὅτι πρέπει νὰ ἀπο-
σκορακίσωσι τὴν εὐφάρτον πολυτέλειαν αἱ με-
γάλοι κυρίαὶ πρώται. Ἀδιόφορον τίς θὰ πρω-
ταρχίσῃ.

Ὁ γνωστός Γάλλος συγγραφεὺς Alphonse
Karr λέγει εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν πόνημα
Les femmes, ὅτι «αἱ μόδαί (νεωτερισμοὶ) εἶ-
νε γέννημα τοῦ συμφέροντος, καὶ ὅτι διὰ τοῦ-
τω αἱ ὠραιαὶ γίνονται τὰ θύματα τῶν ἀσχλημῶν».
Καὶ ἔχει ἀληθῶς πολὺ δίκαιον, διότι.

— Ὁ παρὰ τὸ συνήθες μέγας πόνος ἐγένηεν
— ὄπω; κρύπτεται τὴν ἐφεύρεσιν — τοῦ φαρμπο-
μένου τῆς γῆς γυναικείου ἐνδύματος, καθόσον πρό-
τερον ταφορέματα ἦσαν κοντὰ μέχρι τοῦ ἀστρα-
γάλου. Ὅπως δὲ καθιερωθῆ τὸ τοιοῦτον, ἐνεφανί-
σθη ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μόδας. Καὶ ἰδοὺ πάραυ-
τα καὶ οἱ μικροὶ πόδες ἐγάθησαν ὑπὸ τὸ ὑφα-
σμα. Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰ ἐδῶ φορέματα,
διότι, ὡς ἀπαντα, καὶ τὸ γυναικίον ἐνδυμα
παρεξηγήθη. Ἐδῶ τὰ φορέματα ἐκπληροῦν τὰ
καθήκοντα τοῦ ὁδοκαθηριστοῦ Χανδροκώστα.

— Ἡ ἀριστεριότης καὶ ἑλληνικὴ κόμη ἐτε-
κνοποίησε τὰ πρόσθετα μαλλιά πρὸς συμπλή-
ρωσιν. Ἡ τὸ ἀνάγκη νὰ καλυφθῇ διὰ καταλλή-
λου ζήτη; κομώσεως ἡ ὀλιγοθριεὶς κεφαλῆ Νε-
ραίδες, ἔχουσαι τὰ ὠραιότερα τῆς ὑψηλοῦ μαλλ-
ία καὶ πυκνότητα, παρεδέχθησαν τὴν ἀνάγκ-
ην ὡς νεωτερισμόν, καὶ νομίζει τις συχνὰ ὅτι
βλέπει καρπούζια τοῦ Ἄργου. Ἐνταῦθα ἀνεξε-
τάστως τα εἶναι ὄλαι. Πολλαὶ δὲ, διπλασι-
άσασαι ὡς ἐκ τούτου τῆς θέρησιν τῆς κεφαλῆς των,
πάσχουσιν ἀπὸ κεφαλαλγίαν.

— Τὸ λειπόσαρκον τοῦ σώματος ἐγέννησε τὰ
ποῦρ, ἅτινα φέρουσι καὶ αὐταὶ αἱ παχύσωμοι
μεταβάλλονται εἰς ὀσούζει τῶν 490 λιτρῶν.

— Τὸ κακόσχημον τοῦ σώματος ἐγέννησε
τὰ περιστήθια. Ἡ ἀνάγκη μετεβλήθη εἰς μω-
δὴν, καὶ εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς ἐκάστη Εὐα
οφείλει νὰ ὑποκύψῃ. Ὅθεν τὸ εὐσώμον — φα-
σκιωθὲν ἐπίσης — ἐγάθη, θύμα τοῦ δυσμόρφου
γενόμενον. Πολλαὶ ὡς ἐκ τούτου δυσκόλως πνέ-
ουσαι ἐπάθον, διότι τὰ κόκκαλα τῆς φραλαίνης
θλίβουν τὰ τῆς Εὐας ἀδιακόπως.

— Ἡ ῥυτίς τοῦ προσώπου, ἡ ἀσχημία
οἱ πάσχοντες— ἡ οἱ μὴ ἐκφραστικοὶ— ὀφθαλμοὶ
κυρίως συνωμώσαντες ἐφεύρον τὸ κρεμαμένον
ἀπὸ τοῦ πύλου λεπτόν ὑφάσμα τοῦ προσώπου,

ὡστενὰ κρύπτεται τὸ σφάλμα. Ἰδοὺ καὶ αἱ ῥα-
δινὰί παρειαὶ καὶ οἱ πυκνοφλεγείς ὀφθαλμοὶ —
χάριν τῆς μόδας— ἐν κίφασί. Ὅστις συνέπεσε
νὰ ἴδῃ καταδικῶν τῶν prisons cellulaires
(κελλίων), κατὰ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς ταύ-
ταις ἐπίσκεψίν του, διερχόμενον τοὺς προδύμους
μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου κρεμαμένην ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς πανίνην μάσκαν του, τὸν
ἐνθυμείται, ἅμα ἰδῶ μίαν Εὐαν εἰς τὸν περίκτο-
νον. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἤρχισαν νὰ τὸ
φέρουν καὶ τινες ἐχουσαι ἑλληνικὸν κάλυμμα, τὸ
ἐκφραστικὸν φέσι. — Ποῖος ὁ λόγος, ἢ διὰ νὰ
χάνουν μέρος τῆς ὠραιότητός των;

— Τόσα ἄλλα...

Εἰς κόρακας ὄλα ταῦτα, διὰ ν' ἀναπνεύσῃ
τὸ σῶμα καὶ ἡ κεφαλὴ, καὶ διὰ νὰ ἔχητε καὶ
ὕγιαν.

Εἰς κόρακας καὶ ἡ ἀπανηρὰ ἐνδυμασία.

Δὲν εἶναι τοῦτο ἐκτίμησις.

Ἄς ἀγοράσῃ τις ἐξ ὑμῶν, οὐσα εἰς κατὰ-
στασιν νὰ ἀγοράσῃ, ἓν φόρεμα τριακοσίων δραχ-
μῶν, ἕτερον τῶν ἐκατὸν καὶ φέρουσα ὑπερήφα-
νας τὸ φορέμα τοῦτο, ἄς κράξῃ πτωχὴν τινα
οικογένειαν, καὶ ἄς τῆς εἰπῇ ἰδοὺ σε κάμνω
δῶρον ἐκατὸν δραχμᾶς, τὸ ἤμισυ ὧσων ἐπρόκει-
το νὰ πετᾷς ἀνακουφίσον τὴν καρδίαν σου,
παῦσον τὰ δάκρυά σου. Τάτε αὕτη ἔσται ἀγ-
γελος παρήγορος, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀληθὴς φι-
λοτιμία πάσης γυναικός. Ὅθεν θὰ διαβαῖνῃ, θὰ
προκαλῆ ἐπαίνους. Θὰ ἴδῃ δὲ πᾶσαν ἄλλην φέ-
ρουσαν πολυτελὴ δακτυλοδεικτουμένην. Εἰς
τὴν Εὐρώπην μὴ διακρίσῃς τῆς σεβαστῆς ἀπὸ
τῆς γυναικός τῆς ὁδοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐνδυμασία.

Ἡ πρώτη φέσι ἀπλοῦν περιώμιον καὶ φόρε-
μα ἀνευ προσθέτων τε μαχίων ἢ δ' ἐπέρα
ταινίας καὶ περαταίνιας, χαρπαλαῶδες
καὶ παραχαρμπαλαῶδες ἔσωθεν
ποῦφ, ἔξωθεν φιδόγκως. Κυττάξτε τὰς
περιγηγριάς πόσον ἀπλὰ εἶναι ἐνδεδυμέναι, ἄν
καὶ θυγατέρες καὶ πλουσιῶν καὶ μεγάλων τί-
των. Ἄς μιμηθῶμεν τὰ καλά τῶν ξένων. Ἄς
θαυμάσωμεν τὴν ἀπλότητα τῆς ἐνδυμασίας τῶν
γυναικῶν των, ὅπως αὐτοὶ τὰς ἀπλὰς καὶ περι-
καλεῖς ἀρχαιότητάς μας, καὶ οὐδὲ βλέμμα
ἐπὶ τῶν νεωτερισμῶν ρίπτουσιν.

Ἄς μιμηθῶμεν τὴν ἀπλότητα, χωρὶς ν' ἀλ-
λάξωμεν τὸν ἐκφραστικὸν τύπον. Κυρία τις —
φέρουσα τὸ λεγόμενον Σ μ μ ρ ε ἰ κ ο φ ε σ ι
— μ' ἔλεγεν ὅτι, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ξένην, ἠναγ-
κασθῆν' ἀλλάξῃ τὸ κεφαλόδεμα αὐτῆς

καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διέ-
μενε. Ἐνταῦθα ὅμως πράττομεν τὸ ἐναντίον.
Εὐχόμεαι — ἄν ποτε κάμη καὶ ἡ πατρίς μας
συνθήκην μὲ τὴν Κίναν ἢ Γουαδελούπην — οἱ
ἐλευσόμενοι πρόσθεν τῶν τόπων νὰ ἦναι ἀ-
νύμφευτοι· διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει πι-
θανὸν νὰ εἰσαχθῇ ἡ μόδα τῶν ἐνδυμάτων των,
καὶ αἱ γυναῖκες ἡμῶν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς θή-
λεις Μανδραίνους.

Εἰς τὴν ξένην ἀπαντᾷ τις πὴν χάριν καὶ τὴν
κομψότητα, ἀλλ' ὄχι μνηκίαν ὠραιότητα ἢ τὴν
ἐλευστικὴν. Τὰ τοιαῦτα εἶναι δῶρα μόνον τοῦ
τόπου ἡμῶν. Διὰ τί λοιπὸν ἀφένος μὲν διαύτων
νὰ καταδιώκωτε τὴν ἡτυχίαν τοῦ συμπολίτου,
ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ ψυχραίνετε τὴν καρδίαν τῶν
νέων, ὀρώντων ὅτι εἶσατε πολυέξοδοι, καὶ ὅτι
ἀγνωεῖτε τὸ ἀληθῶς ὠφέλιμον πρὸς ἀσχημίας;

Μὴ ἔχετε ματαίαν κενοδοξίαν, ἐλεγέ τις φί-
λος μου πρὸ τινων ἐτῶν εἰς τὴν συζυγον ὑπαλ-
λάλῳ τινός, καὶ ἀστεειούμενος διίσχυρίζετο
ὅτι οφείλει καὶ αὕτη — ἴφου ὁ ἀνὴρ τις προ-
σέφερε τὸ σέβας του εἰς τὸν νεωστὶ διορισθέντα
ὑπουργόν — νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυ-
ρίας ὑπουργοῦ.

— Ὅχι νὰ μὴ ὑπάγω, τῶ ἀπαντᾷ. Καὶ
ποῖαν ἀνάγκην τὴν ἔχω; Ἐγὼ ὀμιλῶ γαλλικὰ,
χορεύω μὲ ξένους, καὶ ἔχω φορέματα ἐκείνης
πλουσιότερα.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν σπατάλην, πταίουν συ-
χνότατα καὶ οἱ ἄνδρες· διότι ἐπρεπε νὰ ἦναι
κατὰ τι πλεόν ὑπερήφανοι, ἢ μάλλον πλεόν εἰ-
λικρινεῖς πλησίον των. Βλέπει τις ἄνδρας ἐν-
δεδυμένους μὲ ῥάκη καὶ κατοχρέους, τὰς δὲ γυ-
ναϊκάς των πολυτελεῶς ἐνθουμένους. Ἀποθνή-
σκων αἴφνης ὁ ἀνόητος οὗτος σύζυγος, ἀφίνει
τὴν γυναῖκα ἐκείνην δυστυχῆ, καὶ σπάνια εἶναι
τὰ περαδείγματα γυνῆ νεᾶ, μείνασα χήρα, ἄ-
νευ προστασίας καὶ μέσων, πάσχουσα ἀπὸ τῆν
ψώραν τῆς πολυτελείας... καὶ ὁ λόγος
ἀπλοῦστατος. Μετὰ τὴν πολυτέλειαν ἐρχεται
ἡ παραλυσία, διότι ἡ γυνὴ στολιζομένη θέλει νὰ
δείξῃ τοὺς στολισμούς της, ν' ἀκούσῃ ἐγκώμια,
καὶ ὅταν ἐπιτήρησις καὶ τὰ μέσα ἐλλείπωσι,
φυσικῶς κακαὶ αἱ συνέπειαι.

Τὸν ἐπίλογόν μου ἀποτείνω πρὸς τὸ ἄρρεν,
στρέφω πρὸς αὐτὸ τὸν λόγον. Ἀγαθοί μου συμ-
πατριῶται! Μὴ πιθηκίζετε, ἀπομιμούμενοι τὸν
κατ' ἐπιφάνειαν γαλλικὸν πολιτισμόν, ἀλλ' ἐ-
ξετάσατε τὸν πραγματικὸν καὶ ἀποδεχθῆτε
αὐτόν. Ὁ Γαλλικὸς πολιτισμὸς διαίρειται εἰς

δύο, εις τὸν κῆρ' ἐπιφάνειαν τρυφόμενον ὑπὸ τῶν κλιματικῶν, τὸν ὁποῖον μόνον δυστυχῶς πλεῖστοι τῶν ἐκείσε μεταβαίνοντων ἀπαντῶσι, καθόσον δὲν συμβαίνει νὰ γνωρίζωσιν οἰκογενεῖς, καὶ τὸν ὁποῖον ἐργόμενοι ἐνταῦθα μεταδίδουσιν — καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, τήρουμένον ἐντὸς τῶν γαλλικῶν οἰκογενεῶν, αἰτίνας εἶναι πλεῖστον τῶν Ἀγγλων ἐπιβίβηται καὶ δεχόνται λίαν δυσκόλως, ζήτους, ἀνευ θεοτατικῶν εἰς τοὺς οἴκους τῶν, ἢ ἀνευ βασιμῶν πληροφωρίων.

Ἐπαναλέγω, ὅτι ἡ ἀληθῆς Γαλλικὸς πολιτισμὸς, ἐξεταζόμενος ἐπιπολαίως, πᾶσαι αἰετὶ μόνον δηλητηρίου ἀφροῦς, ὡς ἐκ τῆς φαινομένης ἐλευθερίας, τοῦς ὁποῖους τινες τῶν ἐκείσε μεταβαίνοντων συναζοῦσι καὶ διασκαλίζουσιν εἰς τὴν πατρίδα μας ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν πράττουσιν οὕτως.

Ὁ ἐδῶ εἰσαχθεὶς γαλλικὸς πολιτισμὸς εἶναι ὅλως παρεξήγησις τῆς ἀληθοῦς γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ ὀρθότερον ἢ κατ' ἐπιφάνειαν ἐλευθερίας τῆς γαλλικῆς ἀνατροφῆς, ἢ μεταφύρουσιν ἐνταῦθα αἰ παρεξήγησις καὶ ἡ διαφθορά.

Συγχωρήσατε τὴν αὐθάδειάν μου, προσερχομένην ἐκ πόνου, διότι βλέπω πολλὰς οἰκογενεῖς βαινοῦσας — ἐάν ἐπιμένωσιν εἰς μετάνειαν καὶ ἀνωφελεῖς δαπάναις — εἰς χρεωκοπίαν.

Ἐδομάς μετανόησις. Ριψωμέναι εἰς κόρακας τὰ δηλητήρια ταῦτα. Μετανοήσωμεν, ὅπως μὴ κατασταθῶμεν τοῦλάχιστον πένητες.

Ὁ αὐτὸς ἀν παρεξήγησις τῆς εἰλικρίνειάν μου. Νὰ μὲ μισήσῃτε δὲν δύνασθε εἶνε ἔδομάς, καθ' ἣν συγχωρεῖ ἕκαστος τοῦ ἐχθροῦ σου. Μετὰ δὲν ἡμέρας ἐρχεται ἡ δευτέρα λεγόμενη ἀνάστασις, ἢ ἀγάπη· θὰ μὲ φιλήσετε διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη.

Ἐγὼ εἶπα φιλῶ ἀπὸ τοῦδε, διότι σὰς ἀμαρτωπῶ πάντοτε.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δ' κη τοῦ Λαβαλλέτ, τῆς Κυρίας Λαβαλλέτ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλων (1815—1819).

(Μετ' ἑρμηνείας Α. ΒΡΑΝ.)

Κατὰ τὴν 24 Ἰουλίου ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ὑπέδωκεν ματαίως, παρέπεμψε διὰ διατάγματός, γωδὸς νὰ περιμένῃ τὴ συγκαλεσθῆναι τῶν βουλῶν, πεντήκοντα πέντε πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποῖων 19 καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἢ ἄλλοι ἄλλοι συλληφθέντες ἐμελλον ἀμέσως νὰ πᾶσαι περὶ τῶν ἐνθῶν τῶν πολεμικῶν συμβουλιῶν. Πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐσπευδμένης ταύτης δολοφονίας, τῆς πανδημοῦ ταύτης ἀρνήσεως τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ὑψώσει φωνὴν κατὰ τῶν αθῶν ἐπεθύμει ἐκδικησθῆναι, καὶ τοιαύτη ἦτο ὁ θάνατος τοῦ Νεῦ καὶ Λαβεδογιέρ, τούτεστι τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων τῶν τοσούτων εὐτυχῶν, οἵτινες τῆ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας ταπεινώσεις, οἵτινες τῆ εἶχον προξενήσῃ τοσαύτας θυσίας. Τὰς πληγὰς τοῦ συλάρροντος καὶ τῆς υπερήφρανεῖας, ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε συγχωρεῖ.

Ὁ Pozzo de Borgo εἶχεν ὁμιλήσει ἐκρίνε τὴν ὑπαρξὴν πεντήκοντα μεγάλων ἐγγληματικῶν ἀσυμβιβαστῶν πρὸς τὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρήνην. Ἄπαντες οἱ βασιλικοί καὶ ὁ Σκωττωβριανδὸς ἐπὶ κεφαλῆς, ἐξήστων πρᾶδειματισμὸν. Ἡ βασιλικὴ οἰκογενεῖα καὶ ἡ δοῦκισσα τῆς Ἀγγουλέμης διεκλήρυστον ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκούσα ἐπιεικεία, καὶ ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως εἶχε φθάσει. Μὴ εἴμεθα λοιπὸν τῶσον σκληροὶ διὰ τὸν γέροντα τοῦτον μονάρχην, σκεπτικόν, ἐφωστῆν, φίλον τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν καλῶν φαγητῶν, ἀλλ' οὕτω καὶ ἀπάνθρωπον ἀπέσυρε τὸν λόγον τοῦ, διετάξε τὴν αἱματοχυσίαν, ἀλλ' εἰσι γνωστὸι οἱ ἀληθεῖς ἔνοχοι.

Ἐκ τῶν ἑκατὸν δεκά ὀνομάτων τῶν παρὰ τοῦ Φουκέ προταθέντων, παρεδέχθησαν μόνον πενήκοντα ἑπτὰ. Μεταξὺ τῶν 19, τῶν ὁποῖων τὸν θάνατον δι' ἐξαιρετικῆς δικαιοδοσίας ἐξήστων, ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ ἦτο ὁ Νεῦ, καὶ δεκάτος ὁ Νεῦ, ὁ Λαβαλλέτ, ἢ εἰ-

δικῆ κατὰ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων κατηγορία προϋβλέπετο δι' ἰδιαίτερου ἀρθρου (1).

Ὁ Λαβαλλέτ, καίτοι ἀσθενής, μετηνέχθη εἰς τὸ δεσμοκτήριον, ἐνθα τοῦ προσδιώρισαν ὡς φυλακὴν μέρος στενόν, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ὁποῖου ἦτο φεγγίτης. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἐκεῖθεν παρὰ μικρόν τι μέρος τοῦ οὐρανοῦ· τὰ τεῖχη ἐκοσμοῦντο ὑπὸ διαφόρων ἐπιγραφῶν, ὀνομάτων καὶ ἐκφράσεων ἀπελπιστικῶν. Ἀθλία κλίνη, παλαιὰ τράπεζα, μία ἔδρα, δύο ἀκάθαρτα ἀγγεῖα, ἦσαν τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου τούτου, ἐνθα καὶ αὐτὸς ὁ Νεῦ εἶχε μείνει ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας.

Ὁ Λαβαλλέτ παρεπονέθη· ἐάν ἤθελον τὴν καταδίκην του, δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξωσιν. Ἐδει λοιπὸν νὰ εἰσακουσθῶσι τὰ παράπονά του· τῷ ἐδῶκεν ὅθεν δωμάτιον καλλίτερον, πλησίον τῆς φυλακῆς, ἢν ὁ Λαβεδογιέρ ἐγκατέλιπε, μετενεχθεὶς τὴν προτεραιάν εἰς τὴν Abbaye.

Ἐπὶ ἐξ ἑδομάδας ὁ Λαβαλλέτ ἐμεινεν ἐν τῷ κρυπτῷ, μὴ ἔχων σχέσεις μετ' οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ μόνον τοῦ δεσμοφύλακος καὶ τοῦ K. Dupuy, ἀνακριτοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωδικῶν, ὅστις ἤρχετο νὰ τὸν ἀνακρίνῃ (2).

Ἡ φυλακὴ τοῦ Λαβαλλέτ ἦτο πλησίον τῆς τοῦ Νεῦ. Ἀπαξ μόνον ἠδυνήθησαν νὰ ἀνταλ-

(1) Ἰδοὺ τὸ μέρος τοῦ διατάγματος τὸ περὶ τοῦ Λαβαλλέτ πραγματευόμενον.

Ἐπιθυμοῦντες διὰ τῆς τιμωρίας ἐγκλήματος πρωτοφανοῦς, ἀλλὰ συνάμα ἐλαττοῦντες τὴν ποινὴν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνόχων, νὰ ἰκανοποιήσωμεν τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ μας, τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ στέμματος καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν πλήρη ἀσφάλειαν πάντων τῶν ἄλλων πολιτῶν ἀνευ ἐξαιρέσεως, ἀποφασίζομεν καὶ διατάττομεν τὰ ἀκόλουθα.

* Ἀρθ. 4. Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ οἵτινες προῦδωκαν τὸν βασιλέα πρὸ τῆς 23 Μαρτίου ἢ προσέβαλον τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς βιαιῶς, ὡς καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες βιαιῶς κατέλαβον τὴν ἐξουσίαν, θέλουσι συλληφθῆναι καὶ παραπεμφθῆναι ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων πολεμικῶν συμβουλιῶν τῶν μοιραρχιῶν ἐν αἷς ὑπάγονται.

(2) Ὁ Κύριος Dupuy ἐγένετο μετέπειτα ἐν ἔτει 1830 πρόεδρος τῆς βουλῆς καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Αὐλὴ ἦν ἐν Παρισίοις. Ἦτο ἄνθρωπος πολὺ εὐγενής, γλυκίς, εὐμενής καὶ οὐδῶλος φανατικός.

λάξωσι λέξεις τινὰς. Ὁ Στρατάρχης εἶπε τῷ Λαβαλλέτ. — «Ὁ Λαβεδογιέρ ἐκατατομήθη· κατόπιν θὰ εἶθε σεῖς, ἀκριβέ μοι Λαβαλλέτ, καὶ ὕστερον ἐγώ. — Ἀδιάφορον τίς ἐκ τῶν δύο θὰ πέσῃ πρῶτος, ἀπεκρίθη ὁ Λαβαλλέτ· πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς. — Ὡ! Ὡ! ἀνταπεκρίθη ὁ Νεῦ σκεπτόμενος, ἴσως! θὰ ἴδωμεν! Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ δικηγόροι οὗτοι μὲ ζαλίζουσι, δὲν ἐννοοῦσι ποσῶς τὴν θέσιν μου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ὁμιλήσω».

Ὁ δυστυχὴς στρατάρχης ἐτρέφετο ὑπὸ παραδόξου πλάνης. Τῷ διεβίβαζον ἄρθρα πλήρη ἀνοήτων εἰδήσεων, ἐνθα ἐπαρουσίαζον τοὺς Βουρβόνους ἤδη κλονιζομένους ἐπὶ τοῦ θρόνου των. Ὁ Νεῦ ἀνέγνωσε τὰ παιδαριώδη ταῦτα ἄρθρα εἰς τὸν Λαβαλλέτ, προσθέτων, «Εἶμαι ἥσυχος ὡς πρὸς τὴν θέσιν μου. Πολυάριθμοι φίλοι μὲ προστατεύουσιν. Ἡ Κυβέρνησις βαδίζει πρὸς τὴν καταστροφὴν τῆς. Οἱ δὲ ζῆνοι λαμβάνουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ μέρος. Ἡ γενικὴ ἀγανάκτησις ἐξαπλοῦται κατ' αὐτῶν».

Τεσσάρων μηνῶν ἀνακρίσεις δὲν προσέθησαν τίποτε εἰς τὰ πρῶτα συναθροισθέντα πειστήρια περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λαβαλλέτ κατὰ τὴν 20 Μαρτίου· οὐδὲν εἶχε κρύψει. Ἡ δυσκολία ἦτο ν' ἀπαρσίσωσι διὰ ποίας δικαιοδοσίας ἔπρεπε νὰ τοὺς δικάσωσι. Περὶ πολεμικοῦ συμβουλίου δὲν ᾤφειλον παντελῶς νὰ σκεφθῶσι. Διάταγμα ὅθεν τῆς 6 Σεπτεμβρίου τὸν κηρύττει ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὸ σύνθημα κακουργιοδικεῖον.

Καὶ διατὶ νὰ διστάζῃ τις; Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μίσους καὶ τῶν πολιτικῶν ἐκδικήσεων εἶναι ὅλως ἄφρον ἔργον νὰ προστρέχῃ τις εἰς ἐξαιρετικὰς δικαιοδοσίας, διότι τὸ πάθος, ἡ τύφλωσις καὶ ἡ γενικὴ ἀνανδρία ἐγγυῶνται ἐκ τῶν προτέρων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἐνώπιον τῶν συνήθων δικαιοδοσιῶν ἀκόμη.

Τὴν 20 Νοεμβρίου ὁ Λαβαλλέτ παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικεῖου τοῦ Σηκουάνα.

Τὴν 18 πρὸς τὸ ἑσπέρας, μόλις τῷ εἶχον κοινοποιήσῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων· δηλ. μίαν ἡμέραν μόνον τῷ ἐπέτρεπον διὰ νὰ ἐξαιρέσῃ ὅσους ἐκ τῶν ἐνόρκων ἤθελεν. Ἄλλως τε τί ἦτο τὸ δικαστήριον τοῦτο τῶν ἐνόρκων; Γνωρίζετε πῶς κατηρτίζετο τότε; δεκά πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ κακουργιοδικεῖου, ὁ Νομάρχης, τῆ αἰτήσεως τοῦ προέδρου, διηύθυνε κατάλογον ἐξήκοντα ὀνομάτων ἐκλεχθέντων παρ' αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ πρόεδρος περιώρι-

ζε μόνον εἰς τριάκοντα καὶ ἕξ. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ καταλόγῳ, οὕτω καταρτισθέντι, ἡ τύχη μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως ὤριζε τοὺς δώδεκα ἐνόρκους. Ὁ εισαγγελεύς καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχον ἀληθῶς τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσωσιν ἴσον ἀριθμὸν ἐνόρκων, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐξήσκει εἰμὴ ἐπὶ τοῦ καθαρισθέντος ποσοῦ τοῦ πρώτου καταλόγου τῶν ἐξήκοντα ὀνομάτων, τὰ ὅποια ἤδη μετ' ἀκριθείας εἶχον ἐξελέγη, ὥστε ἐννοεῖ τις ἐνώπιον ποίου ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου παρουσιάζετο ὁ ἐπὶ πολιτικῷ ἐγκλήματι κατηγορούμενος.

Τὴν πρωίαν τῆς δευτέρας, 20 Μαρτίου, ὁ Λαβαλλέτ ὠδηγήθη πρὸ τῆς ἐνάριξεως τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διασκέψεων, ἐνθα εὖρε τοὺς τριάκοντα ἕξ ἐνόρκους κατὰ σειράν τοποθετημένους καὶ ἀκινήτους, τῶν ὁποίων τὰ βλήματα καὶ κινήματα ἐπετηροῦντο ὑπὸ τοῦ εισαγγελέως Bellart, προσέχοντος εἰς πᾶν κίνημα οἴκτου καὶ συμπαθείας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐνευον χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ ἐπιτηρητικὸν ὄμμα του. Ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἀνεγνώρισε παρὰ ἑνὸς, τὸν Κύρ. Φλερόν δὲ Βιλλεφόρτ, μηχανικὸν τῶν μεταλλείων καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτε ὁ Λαβαλλέτ ἦτο σύμβουλος. Εἰς παλαιὸς συνάδελφος! Ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἐπεφυλάχθη νὰ τὸν ἐξαιρέσῃ ἐκ τῶν ἄλλων ἐξήρесе τυφλῶς. Ὅτε τῷ ἐγνωστοποίησαν τὸν ὀρκωτικὸν κατάλογον τῶν δώδεκα, ἀνεγνώρισε μετὰ πικρίας, ὅτι εἷς, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐξαιρέσῃ, ἦτο ὁ Κύριος Σαριέν, παλαιὸς μετανάστης, τότε σύμβουλος τοῦ κράτους καὶ διευθυντῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν εἰς ἐχθρὸς ἀναμφιβόλως.

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, πολυάριθμος συρροὴ ἐπολιώρκει τὰς θύρας τοῦ παλατιοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν δικασταί, ἑνορκοὶ καὶ μάρτυρες ἦσαν ἤδη εἰς τὰς θέσεις των.

Ὁ σύμβουλος Κοσ. Κολὲ κατέχει τὴν προεδρείαν. Ὁ παρὰ τῷ ἐφετείῳ εισαγγελεύς λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ εισαγγελέως. Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου κ. Τριπιέ βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ Κυρ. Lanoix Trainville.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὁ κατηγορούμενος εἰσάγεται. Ὁ Λαβαλλέτ εἶναι ἐνδεδυμένος μελανὰ, φέρει τὸ παράσημον τῆς μεγάλης ταινίας τῆς λεγαίωνος τῆς τιμῆς, τὸ τῶν ταξιαρχῶν

παράσημον τοῦ τάγματός τῆς ἐνώσεως καὶ τὸ τοῦ σιδηροῦ στέμματος.

Τὸ προσωπὸν του εἶναι ἥσυχον, τὸ βλέμμα του θαρραλέον, ὀδηγεῖται ὑπὸ δύο ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς μέχρι τοῦ θρανίου τῶν κατηγορουμένων, τὸ ὅποῖον παραδόξως εἶχον καλύψει μὲ κυανοῦν ὕφασμα.

Μετὰ τὰς συνήθεις ἐρωτήσεις καὶ τὴν ὀρκωδοσίαν, ὁ Κύριος πρόεδρος διατάττει νὰ ἀναγνώσῃ τὸ κατηγορητήριον του συνταχθὲν παρὰ τοῦ κυρ. Bellart, εισαγγελέως τῶν ἐφετών.

Κατὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὁ Λαβαλλέτ εἶχε μεταβῆ τὴν 20 Μαρτίου εἰς τὸ μέγαρον τῆς διοικήσεως τῶν ταχυδρομείων καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου εἶχε προφέρει ὑψηλῆ τῆ φωνῆ ταύτας τὰς λέξεις: «ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος καταλαμβάνω τὸ ταχυδρομεῖον». Μετέπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ διευθυντοῦ, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν τελευταῖον τοῦτον.

Ἐνταῦθα ἄς ἀφήσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν Κύριον εισαγγελέα.

Ὁ γραμματεὺς μεταβίνει εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπανέρχεται μετὰ τοῦ Κυρίου Φεράντ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἀπήθυσε τὸν λόγον. Ὁ δὲ εισαγγελεύς εἶπεν, ὅτι ὁ Φεράντ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν τότε νὰ ἐξηγηθῇ μετ' αὐτοῦ, διότι διήλθε τὴν αἴθουσαν ταχέως, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὸν παρεκολούθησεν ἐκεῖ καὶ τοῦ ἐξηγήθη τοὺς σκοπούς του, λέγων τῷ Κυρίῳ Φεράντ ὅτι θέλει ἀποσυρθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Bellart, ὅπως τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἔγγραφα του, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμελλε τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ ἔλθῃ. Ὁ κ. Κόμης τοῦ Φλεράντ ἔλαβεν ἔγγραφα τινὰ καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἦδη ὁ κατηγορούμενος ἐκράτει τὰ ἡνία τῆς διοικήσεως. Ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ γράψῃ τῷ Ναπολέοντι Βοναπάρτῃ καὶ νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἕκτακτον ταχυδρομὸν εἰς Φοντενבלώ. Ταύτοχρόνως ἐμπόδιζε τὸν Κόμητα Φεράντ νὰ μεταβῆ εἰς Λίλλην, δικαιολογῶν τὴν ἀρνησίαν του ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἦτο μὲ τὴν γνώμην τῆς προσωρινῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν βασιλέα. Εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς κυρίας κομισσῆς Φεράντ ἐχορήγησεν εἰσητήριον, ἀλλὰ ἐπὶ τῆ συμφωνίᾳ νὰ μεταβῆ ὁ σύζυγός της εἰς

Ὁρλεάνς. Τὸ εἰσητήριον τοῦτο τῷ ἐχορηγήθη ἐπὶ τῆ ἐγγυήσει ὅτι πράγματι ὁ κ. Ferrant ἤθελεν ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Ὡς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς διοικήσεως ὁ κατηγορούμενος ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα καὶ προσσηνέθη ὡς φέρεται γενικὸς διοικητῆς μετῆλον καὶ ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τῶν καθηκόντων του. Τὸν ἐβλεπέ τις κατὰ τὴν πρωίαν τῆς 20 Μαρτίου, κρᾶζοντα περὶξ αὐτοῦ ὅλους τοὺς τμηματάρχας καὶ τὸν γενικὸν γραμματέα καὶ πληροφορούμενον ἐὰν πάντες οἱ ὑπάλληλοι εὐρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις των, δίδοντα διαταγὰς, λέγοντα εἰς ἕνα τῶν τμηματορχῶν: «καταλαμβάνω τὴν ὑπηρεσίαν», καὶ ζητοῦντα ταχυδρόμους, καὶ προσκαλοῦντα τοὺς γενικὸς διοικητάς. Παρουσιάσθη εἰς τὴν συνεδριάσιν των ὡς ἀρχηγός των καὶ ὡς τοιοῦτος τοῖς κάμνει ζωκρὰ παράπονα διὰ μίαν πράξιν τῆς διοικήσεως των.

Παρουσιάζονται τῷ κατηγορουμένῳ τρεῖς διαταγαὶ καὶ ἐρωτᾶται ἂν ἐδημοσίευσεν αὐτάς τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου. Μίαν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀποστολὴν ὅλων τῶν ἐφημερίδων καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν τοῦ Μονύτορος, μόνης τότε ἐφημερίδος ἐπισήμου καὶ ἡ ὅποια περιεῖχεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν προκήρυξιν τοῦ βασιλέως περὶ τῆς βεβιασμένης ἀναχωρήσεώς του, καὶ διάταγμα περὶ ἀναβολῆς τῶν βουλῶν καὶ δευτέραν ὅπως ἐμποδίσῃ ὡσαύτως τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ προπάντων τὰ τοῦ Νομάρχου τοῦ Σηκουάνα. Τὴν τρίτην δὲ, ὅπως ἀποκαταστήσῃ εἰς τὰς δύο ὁδοὺς τοῦ Λυὸν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ὁ κ. κόμης Φεράντ εἶχε διακόψῃ.

Αἱ τρεῖς αὗται διαταγαὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου καὶ εἰσὶν ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ κόμητος Λαβαλλέτ· μία ἐκ τῶν δύο, ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, εἶναι γεγραμμένη, χρονολογημένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἰδίου.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου, εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας, ὁ κόμης Λαβαλλέτ ἀπέστειλε διὰ διαφόρων ταχυδρόμων φορτία προκηρύξεων ἣν ὑπέγραψεν, ὡς γενικὸς διοικητῆς τῶν ταχυδρομείων καὶ ἣτις ἔχει οὕτως.

Παρίσιος, τὴν 20 Μαρτίου 1814.

Τέσσαρες ὥραι καὶ ἡμίσεια Μ. Μ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ εἶναι εἰς Παρισίους μετὰ δύο ὥρας, ἴσως καὶ πρότερον. Ἡ πρωτεύουσα εἶναι εἰς μέγαν ἐνθουσιασμόν. Τὸ πᾶν ἡσυχάζει καὶ ὅτι,

ἂν λέγωσιν, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος δὲν θέλει λάβει χώραν εἰς οὐδὲν μέρος.

Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ὁ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, γενικὸς διοικητῆς τῶν ταχυδρομείων,

ὑπογεγραμμένος,

ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΑΛΛΕΤ.

Ἡ ἀγγελία αὕτη τῆς ἡμέρας καὶ σχεδὸν τῆς ὥρας τῆς ἀφίξεως εἰς τοὺς Παρισίους τοῦ Βοναπάρτου, δὲν ἠδύνατο νὰ γενῆ παρὰ ἐν γνώσει τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῶν διαθέσεων ἐκείνου. Πράγματι ὁ ταχυδρόμος, ὃν εἶχε στείλει πρὸς αὐτὸν τὴν πρωίαν, εἶχεν ἐπιστρέψει. Εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἶχεν ἴδει τὸν κόμητα Λαβαλλέτ ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν διευθυντῶν τῷ εἶχεν ἀναφέρει ὅτι ὁ Βοναπάρτης εἶχε χαμογελάσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, καὶ ὅτι τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ τῷ εἴπῃ προφορικῶς, ὅτι ἔπρεπε αὐτὸς ὁ κόμης Λαβαλλέτ νὰ εὐρεθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ Κεραμεικὸν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δοῦκα τοῦ Βασάνου ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἤθελε φθάσει εἰς Παρισίους. Κατὰ τὰς ὀδηγίας ταύτας, ὁ κατηγορούμενος ἀνήγγειλεν ἐπισήμως καὶ δημοσίως τὴν ἀφίξιν, περὶ τῆς ὁποίας τὸν εἶχον εἰδοποιήσει. Ἀπέστειλε δὲ πάραυτα τὸν ἴδιον ταχυδρόμον παρὰ τῷ κυρίῳ Βασάνῳ, συνεπέει τῶν διαταγῶν τοῦ Βοναπάρτου καὶ μετέβη εἰς τὸ Κεραμεικὸν τὸ ἐσπέρας.

«Τὰ γεγονότα ταῦτα, αἱ πράξεις αὗται, συνδέονται μετὰ τῆς ἀποπέρας ἐκείνης, ἥτις ἐκάλυψε τὴν Γαλλίαν πένθους καὶ δυστυχίαν. Ὁ Κόμης Λαβαλλέτ προητοίμασεν αὐτὴν προηγουμένως· λέγει ὅτι ἀπαξ ἔγραψε τῷ Αὐτοκράτορι ἐν τῇ νήσῳ Ἐλβα, ὅπως τῷ συγχαρῆ τὸ νέον ἔτος τῷ ἦγετο δὲ ὑγίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐσπευσμένη, διότι ἔφερε χρονολογίαν: Νοέμβριον 1814. καὶ ἔπειτα ἐπεφορτίσεν ἐπιστάτην νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τινὰ ταχυδρομικὸν σταθμὸν καὶ δὲν ὀνομάζει ἐκείνον ὅστις τῷ ἐπέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Ἄλλ' ἐὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ διαγωγή τοῦ Λαβαλλέτ ἦτο μυστικὴ καὶ ἀπόκρυφος, ἀποκαλύπτεται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν νεωτέρων γεγονότων. Τὴν εἰκοστὴν Μαρτίου, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, τὸν βλέπει τις μεταχειριζόμε-

νον ολόκληρον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ προσπαθοῦντα ὅσον ἡδύνατο νὰ βεβαιώσῃ τὴν πορείαν τοῦ ἀρπαγος. Ἐπὶ τῷ συμφέροντι αὐτῷ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα ἄτινα πρὸ ὀλίγου ἀνέλαβεν, ἐπισπεύδει ἢ βραδύνει τὴν συγκοινωνίαν καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶν εἰδήσεων ἐπιταχύνει τὴν διάδοσιν.

«Τί ἔλεγεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Βοναπάρτην ἐμπιστευτικῇ ἐπιστολῇ του; Ἦρκειτο μόνον ζητῶν παρ' αὐτοῦ διαταγὰς. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἤθελεν εἶσθαι ἐγκλημα, διότι ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ὑποκύψῃ τις εἰς τὴν δύναμιν, τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ὅπου αὕτη ὑπάρχει. Πρέπει ἢ δύναμις νὰ ἐπῆλθεν, ἐνῶ ὁ Βοναπάρτης δὲν ἦτο ἀκόμη εἰς Παρισίους. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θὰ περιεῖχεν ἕτερόν τι. Ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἀναγνώσει, αἱ λέξεις αὗται: «Μὲ περιμένουσι λοιπὸν εἰς Παρισίους,» δὲν φανερόνους ὅτι ὁ Βοναπάρτης πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναγνώσει τὰς ἐμπιστευτικὰς εἰδήσεις τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ διευθυντοῦ; δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκοινοποιεῖ εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸν ἐν Παρισίοις ἐνθουσιασμόν, οὔτε συνέχαιρε περὶ τούτου τὸν κύριον αὐτοῦ, ὃν ἡπάτα βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τὸν ὅποιον ἐνεθάρρυνε διὰ τῆς εἰδήσεως ταύτης;

Ἡ ἐγκύκλιος ἢ ἀποσταλεῖσα εἰς τὰς ἐπαρχίας μὲ διαταγὴν εἰς τοὺς ταχυδρόμους νὰ ἀρῆσωσι ἀντίγραφον αὐτῆς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐγκύκλιος λέγῃ αὕτη, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, σκοπὸν εἶχε νὰ μετατρέψῃ τὸ δημόσιον πνεῦμα ἢ νὰ τὸ ἐξουδετερώσῃ. Ἐὰν φαντασθῇ τις ἐν Παρισίοις τοὺς εἰς ἀγανάκτησιν ἢ ἐκπληξιν παραδεδομένους, τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις εἶναι ἡ τελευταία βαθμὶς τῆς δημοσίου χαρᾶς, ἤθελεν εἶπῃ ὅτι προσεπάθουν ν' ἀναγκάσωσι τὰς ἐπαρχίας ν' ἀκολουθήσωσι τὸ ὑποτιθέμενον τοῦτο παράδειγμα, νὰ τοῖς παρουσιάσωσιν ὡς ἀνωφελῆ τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἀντίστασιν, ἐνῶ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἀφοσίωσι αὐτῶν πρὸς τὸν βασιλέα ἡδύνατο νὰ κατασταθῇ ὠφέλιμος.

Ὁ Κόμης Λαβαλλὲτ δικαιολογεῖται καθ' ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας. Γεγονότα τινὰ ἀρνεῖται, ἕτερα ἐξηγεῖ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, τὰς θεωρεῖ ὡς μὴ ἐγκληματικάς, εἴτε ἐνεκα τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, εἴτε διότι ἀναφέρονται εἰς χρονολογίαν, ἣτις κατὰ τὴν γνώμην του δικαιολογεῖται.

Κατὰ συνέπειαν, ὁ Marie Chamans Λα-

βαλλὲτ κατηγορεῖται, ὅτι κατὰ τὴν 20 Μαρτίου, τὴν πρῶταν, ἀνέλαβεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ταχυδρομείου τὸν τίτλον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν ταχυδρομείων, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔδωκεν ὡς τοιοῦτος διαταγὰς, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔστειλεν ἐγκύκλιον σκοπὸν ἔχουσαν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπαρχιῶν περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν Παρισίων ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔσχευ ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Βοναπάρτου πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐν Παρισίοις καὶ οὕτως ἐθεωρήθη συνέννοχος τῆς κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον γενομένης συνωμοσίας, ἣτις σκοπὸν εἶχε νὰ μεταβάλῃ καὶ καταστρέψῃ τὴν Κυβέρνησιν, νὰ παρακινήσῃ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς κατοίκους νὰ ὀπλισθῶσι κατὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, βοηθῶν καὶ συντρέχων ἐν γνώσει τὸν αὐτοῦργον καὶ τοὺς αὐτοῦργους τῆς ἐν λόγῳ συνωμοσίας, εἰς περιστάσεις, αἵτινες διηκολύναν καὶ ἐξετέλεσαν αὐτὴν, ἐγκλήματα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 86, 87, 59 καὶ 60 τοῦ ποινικοῦ κώδικος».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην ὁ εἰσαγγελεὺς λαμβάνει τὸν λόγον, ὅπως ἀνακεφαλαιώσῃ τὰς κατηγορίας, αἵτινες ἐγείρονται κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

Πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε, λέγει, τὴν ἔκθεσιν τῶν γεγονότων, ἄτινα αὐτομολογεῖ τὸ κατηγορητήριον. Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι ὀλίγα, ἐγένοντο δ' ἅπαντα τὴν 20 Μαρτίου. Ἡ ἡμέρα αὕτη, δυστυχῶς τόσον ἀξιωμακροῦντος, ὑπῆρξεν ἐποχὴ δυστυχιῶν, διότι ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἐγκλημάτων καὶ διότι ἡ ἐπιτυχία μιᾶς συνωμοσίας, ὅσον στιγμιαία καὶ ἂν ᾖ, πρέπει νὰ δεικνύται παρακολουθημένη ὑπὸ μεγάλων δυστυχημάτων, ἵνα ἐδραιωσῇ τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς ιδέαις τῆς ἠθικῆς καὶ νὰ τρομάξῃ διὰ φρικωδῶν παραδειγμάτων ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον τολμήσει ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς θείας δικαιοσύνης.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΕΚ ΜΗΑΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΙ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. Κ')

41.

Ῥουσσὸ Ἰωάννης Βαππιστής. — Διάσημος λυρικός ποιητὴς τῆς Γαλλίας, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις περὶ τὸ 1670 ἐκ πατρὸς ὑποδηματοποιού.

Σπουδάζας τοὺς μεγάλους νέους συγγραφεῖς, πεπρωκισμένος ὑπὸ τοῦ φύσεως μὲ μεγίστην πρὸς τὸ στιχοῦργεῖν εὐχέρειαν, ἐπόθησε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φήμην τοῦ Ῥακίνα, οὗ τινος ἐχημάτισε μαθητής.

Ἦδη τὰ πρῶτα ἔργα αὐτοῦ, ἀξιοθαύμαστα διὰ τὸ ὕψος τῶν ιδεῶν του καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως, ἐγένοντο ἀφορμὴ ὅπως ὁ Ῥουσσὸ τύχῃ τῆς προστασίας καὶ ἀγάπης τῶν πεπαιδευμένων καὶ ἐγγραφῆ μέλος διαφόρων φιλολογικῶν ἀκαδημιῶν.

Ἐπιδοθεὶς ἀκολούθως εἰς τὴν σάτυραν, ἔσχευ αὐτὴν ὡς ἐπίφοβον ὄπλον ὅπως κεντᾶ καὶ συνεχῶς προσβάλῃ τοὺς συγχρόνους του συγγραφεῖς. Παρεξέτραπη δὲ οὕτω δι' αὐτῆς, ὥστε τῷ 1712 τὸ κοινοβούλιον κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἀειφυγίαν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Βρυξέλαις τὸν Μάρτιον τοῦ 1741. Ἐγκατέλιπε πλείστα συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων δράματα, κωμωδίας, ὠδὰς καὶ τὰς ἀξιολόγους αὐτοῦ σατύρας. Εἶναι περιεργοτάτη δεικτικὴ τις μεταξὺ Ῥουσσὸ καὶ Βολταίρου δι' ἐπιγραμμάτων ἀλληλογραφία, ἀρχὴν λαβοῦσα ἀπὸ τινος ἀσημάντου ἐπιστημονικῆς συζητήσεως, ἣτις δὲν τιμᾶ βεβαίως τὸν χαρακτήρα τῶν δύο τούτων ποιητῶν.

42.

Ῥόσσης Ἰωάννης (α). — Ἐγενήθη ἐν Ῥώμῃ ὑπ' ἀφανοῦς οἰκογενείας τῷ 1577, καὶ μὲ μόνὰ τὰ βιβλία του, τὰς συμβουλὰς εὐπαιδευτῶν τινῶν, καὶ διὰ τῆς μεγίστης πρὸς τὸ σπουδάζειν κλίσεώς του, ἀνεδείχθη εἰς τῶν πρώτων φιλολόγων τῆς ἐποχῆς του.

Προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Κίγκη, τοῦ μετὰ ταῦτα Πάπα Ἀλεξάνδρου Ζ'. οὗτινος ἐγένετο φίλος καὶ ἐπιστήθιος, ἤρξατο

(*) Rossi.

δημοσιεύων τὰ ἔργα του, πάντα σχεδὸν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν.

Πρὶν ἢ συναντηθῆ μετὰ τοῦ εὐεργέτου του ἐξετέθη εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὰς προσβολὰς τοῦ φθόνου, διόπερ ἐτραχύνθη ὁ χαρακτήρ του καὶ κατελήφθη ὑπ' ὀξύτατης μελαγχολίας καταφαινομένης ἐν ἅπασιν τοῖς συγγράμμασί του. Ἐτελεύτησε τῇ 13 Νοεμβρίου 1717.

43.

Ῥοβερβάλ Αἰγίδιος (α) — Περιφημος Γάλλος γεωμέτρης, υἱὸς πτωχοῦ χωρικοῦ, γεννηθεὶς ἐν Μποβαί (Beavais) περὶ τὸ 1600.

Ἦγωνίσθη ἐν τῇ περιφύμῳ πολιορκία τῆς Ῥοκέλλης, εἰς τὴν παρευρέθη μᾶλλον ὅπως σπουδάσῃ τὴν νέαν τακτικὴν τοῦ Καρδινάλιου Ῥισελιέως ἢ συνεπέα κλίσεως πρὸς τὰ στρατιωτικά.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀπεκατεστάθη εἰς Παρισίους, ὅπου πύτυχε νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ τοῦ διασήμου πάτρῳ Μασσένα τοῦ μαθηματικοῦ.

Καθεῖξε τὴν θέσιν καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ βασιλικῷ γυμνασίῳ, καὶ εἴτα ἐκείνην τῶν μαθηματικῶν.

Ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Καρτεσιού, οὗ τινος ἐπολέμησεν εὐθαρσῶς τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα διὰ διαφόρων συγγραφῶν, μεινῶν πασῶν σχεδὸν ἀνεκδότων.

Ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει τῷ Ῥοβερβάλ πλείστας μαθηματικὰς ἀνακαλύψεις. Εἶναι δὲ ὁ ἐφευρέτης τῶν καμπύλων γραμμῶν, αἵτινες καὶ ἔλαβον τὸ ὄνομά του.

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 73 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

44.

Ῥωμανῖνος Σαμουήλ (β). — Φιλόλογος διάσημος, συγγραφεὺς τῆς Ἀποδεδειγμένης ἱστορίας τῆς Βενετίας, γεννηθεὶς ἐν Τεργεστῇ τῷ 1808.

Νέος εἰσέτι ἀπεκατεστάθη ἐν Βενετία, ἣτις ἔκτοτε ἐγένετο ἡ θετὴ του πατρίδος καὶ ἦν οὗτος ἡγάπησε πλείτερον τῆς πατρίδος του.

Κάτοχος τῆς Γερμανικῆς, μετήνεγκεν εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τὴν *Τουρισιάδα*, ἐπικὸν ποίημα

(α) Roberval.

(β) Romanin.

τοῦ Καρδινάλιου Λαδισλάου Πύρκερ, ἐν ηλικίᾳ εἰκοσι μῶλις ἐτῶν. Μετέφρασε τὴν « Ἱστορίαν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας » τοῦ περιφήμου Στάμμερ καὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἰδίου σύγγραμμα, « Ἡ καταγωγὴ, ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ πτώσις τῶν Ἀσασσίνων ».

Τῷ 1842 ὁ Ῥωμανίνος ἐδημοσίευσεν τὴν « Ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν », ἔργον πρωτότυπον καὶ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐρίτιμον.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἐδόξασεν αὐτὸν, εἶναι ἢ « Ἀποδεδειγμένη ἱστορία τῆς Βενετίας », ἐν ἣ φαίνεται αὐστηρὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ διηγεῖται τὰ ἐνδοξα ἔργα καὶ τὰς δυστυχίας τῆς διασήμες ἐκείνης δημοκρατίας, καὶ μετὰ θάρρους καὶ εὐγενοῦς ὀργῆς μάχεται κατὰ τῶν κατὰ τῆς Βενετίας ἐκτοξευθεισῶν συκοφαντιῶν τῶν ξένων.

Ὁ Ῥωμανίνος ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Παταύου καὶ Ἀθηναίου τῆς Βενετίας, διωρισθεὶς καὶ βιβλιοθηκῆριος· τῷ 1848 τῷ προσεφέρθη καθηγητικὴ ἐδρα, ἣν οὗτος ἐδέξατο ἀμισθί.

Μεταξὺ ἄλλων ἱστορικῶν, ὁ διάσημος Ὀδόρικος τῆς Βρεσίας τῷ ἔγραψε μεγάλους διὰ τὴν ἱστορίαν του ἐπαίνους. Ἐτιμήθη ὁμοίως καὶ ὑπὸ τῶν ξένων καὶ ἔλαβεν ἐπιστολάς παρὰ τοῦ Θιέρσου, Θιερρῶ, Γκιζῶτου, Κρεμιῶ καὶ Μαρτίνου, δι' ὧν ἐπεκροτεῖτο ἡ συγγραφή του.

45.

Ῥοντζάνης Καμίλλος⁽¹⁾. — Μέγας ζωολόγος γεννηθεὶς ἐν Βολωνίᾳ ὑπὸ γονέων πενήτων τῷ 1775.

Πρωωρισθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἐπέδωκεν εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ηλικίας κατέγεινεν εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὰ μαθηματικά.

Ἐλαβεν ὁμοῦ ἀκολούθως κλίσην πρὸς τὴν βοτανικὴν καὶ ἐδημοσίευσεν σπουδαιότατον ὑπόμνημα περὶ τῆς « ἀναπτύξεως τῶν πετάλων καὶ τῶν διπλῶν ἀνθέων », οὗ ἕνεκα διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας.

Βαδίσας ἐπὶ τὰ ἔγχη τοῦ διασήμες Κουβιέρ, προώδευσεν ἐξαισίως εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ διὰ τῶν ὀρθῶν αὐτοῦ συλλογισμῶν, διὰ τῶν καθαρῶς ἐκπεφρασμένων ἰδεῶν του, ἀπέκτησε ταχέως τὸν γενικὸν σεβασμὸν.

(x) Ronzani.

Σταλλεῖς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς Παρισίους μὲ ἐπιστημονικὴν ἐντολήν, συνέδεσε φίλικαν μὲ τὸν Κουβιέρ καὶ ἄλλους πεπαιδευμένους, οἵτινες ἐτίμησαν αὐτὸν παντοιοτρόπως.

Ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο διαδοχικῶς διάφορα ἔργα σπουδαιότατα, ἐν οἷς τὰ *Στοιχεῖα ζωολογίας*, καὶ τὴν *Ἱστορίαν τῶν μιστοφόρων καὶ τῶν πετηρῶν*.

Ἐγκατέλιπεν ἀτελῆ μίαν ἱστορίαν τῶν ἐρπετῶν καὶ ἐν νέον σχέδιον ἀνατροφῆς, σύγγραμμα ὅπερ ἔγραψε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Πάπα Λέοντος Β'.

Ἐγραψεν ἄλλως τε πλεῖστα ἐγχειρίδια, ὧν μέγα μέρος ἐπιστημονικῆς ὕλης, καὶ τινες προκαταρκτικὰς μελέτας διὰ σύγγραμμά τι γεωλογικόν, ὅπερ σκοπὸν ἔθετο νὰ δημοσιεύσῃ.

Ἀπέθανεν ἐν Βολωνίᾳ τῷ 1841.

46.

Ρούυτερ Μιχαὴλ⁽¹⁾. — Διάσημος ναύαρχος Ὀλλανδὸς, ἀρξάμενος τοῦ σταδίου του ἀπὸ τῆς θέσεως ἀπλουστάτου ναυτοπαιδὸς (μούτσου).

Ἐγεννήθη ἐν Φλεσσίνγκη τῷ 1607.

Ἐγένετο ταχέως γνωστὸς διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ δραστηριότητα καὶ τὰς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ μακρῶν περιηγήσεων ἀποκτηθείσας γνώσεις.

Προβιβάσθεις ἀνθυποπλοίαρχος, εἶτα πλοίαρχος, ἔκαμε διαφόρους ἐπικινδύνους εἰς Ἰνδίας θαλασσοπλοίας, καὶ τῷ 1645 ἠγήθη στόλου ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς Ὀλλανδίας κατὰ τῆς Ἰσπανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Πορτογαλλίας.

Μετὰ τινὰ ἔτη ἤγαγε περιφανῆ νίκην κατὰ τῶν Ἀλγερινῶν. Εἶτα κατετρόπως τοὺς ἄγγλους ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ναυάρχου Ῥύσκουε.

Τῷ 1671, μετὰ στόλου ἐξ 60 πλοίων, ἐνίκησε τοὺς συμμαχικοὺς στόλους Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας παρὰ τὰς Ὀλλανδικὰς ἀκτὰς. Διὰ τὸ ἡρωϊκὸν του τοῦτο κατόρθωμα προεβιβάσθη μέγας Ναύαρχος.

Πληρωθεὶς ἐν αἵματηρᾷ κατὰ τῶν Γάλλων μάχῃ, ἀπέναντι τῆς Μεσσίνης, ἐτελεύτησεν ὡς ἥρωας ἐπὶ τῆς γαφύρας τοῦ πλοίου του τῇ 26 αὐγούστου 1776.

47.

Σκαρλάττος Ἀλέξανδρος⁽²⁾. Εἰς τῶν μεγα-

(x) Ruyter.

(y) Scarlatti.

λειτέρων τῆς Ἰταλίας μουσικῶν, γεννηθεὶς ἐν Νεαπόλει τῷ 1650.

Γεννηθεὶς ὑπὸ γονέων ἐσχάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ ᾄδειν καὶ συνθέτειν ὑπὸ τοῦ διασήμες Καρμισίμου, ὅστις τὸν ἐπροστάτευσεν.

Ὁ Σκαρλάττος δύναται δικαίως νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἰδρυτὴς τῆς μουσικῆς τοῦ δράματος, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἦτο κρᾶμα ἰσράς καὶ βεβήλου μουσικῆς, εἰς οὐδὲν εἶδος ἀναγομένης.

Ἐγραψε μουσικὴν διαφόρων εἰδῶν· εἰς πᾶν αὐτοῦ ἔργον ἐπέδειξε βαθεῖας γνώσεις, τέχνην ἀμίμητον καὶ πρωτοτυπίαν σκέψεων.

Ἐγκατέλιπε περίφημον συλλογὴν ἐκ 200 λειτουργιῶν καὶ πλήθος ἐτέρων ἔργων περισπούδαστων.

Ἀπέθανεν ἐν τῇ πατρίδι του τῷ 1725.

48.

Σφόρτσας Ἀττέντολος Ἰάκωβος⁽¹⁾. — Περιδοξὸς Λοχαγὸς Ἰταλὸς γεννηθεὶς ἐν Κατινιόλη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους τῷ 1369 ὑπὸ πτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Πτωχὸς χωρικός, κατεγείνετο εἰς τὰ γεωργικὰ ἔργα του, ὅτε εἶδε στρατιωτικὸν σῶμα διερχόμενον καὶ ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ τῷ ἐπῆλθεν ἐπιθυμίᾳ νὰ γείνη στρατιώτης.

Ἡ Ἡράκλειος ἰσχὺς του τῷ προσῆψε τὸ ἐπάνυμον Σφόρτσας⁽²⁾ καὶ ὁ ἠρωϊσμὸς του κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν καλλιτέρων στρατιωτικῶν τῆς ἐποχῆς του.

Κατετάχθη τῷ 1400 εἰς τὸν Φλωρεντινὸν στρατὸν, ὑπηρετήσεν ἐντίμως εἰς τὸν τῆς Λομβαρδίας καὶ εἶτα εἰς τὸν τῆς Τοσκάνης στρατὸν. Φημισθεὶς ὡς ἄνδρειος, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὅστις ὠνόμασεν αὐτὸν μέγαν *Πρωτοστάτορα* τοῦ Βασιλείου καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη διαφόρους ἐκστρατείας, ἐν αἷς ἐδοξάσθη μεγάλως.

Τῷ 1414, ἐνῶ ἐβάδιζε κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν Πεσκάραν.

Ἐγκατέλιπεν υἱὸν ὀνόματι Ἀλέξανδρον Φραγκίσκον Σφόρτσαν, ὅστις εἶτα ἐδόξασε πλείοτερον τὸ πατρικὸν ὄνομα.

49.

Σολάριος Ἀντώνιος⁽³⁾. — Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀθίγ-

(x) Sforza - Attendolo.

(y) Ὁπερ Ἰταλιστὶ (Sforza), σημαίνει τὴν βίαν.

(z) Solario.

γανος, ἐκ Τσίβιτας, πόλεως τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἐγεννήθη τῷ 1523 ἐκ πατρὸς σιδηρουργοῦ· τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐπάγγελμα μετήλθε καὶ οὗτος κατὰ τὰ πρῶτα τῆς νεότητός του ἔτη.

Ἐρασθεὶς μανιωδῶς τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντωνίου Φιόρη, διασήμες ζωγράφου, ἐζήτησεν αὐτὴν ὡς σύζυγον· ἀλλ' ὁ ζωγράφος, εἴτε χάριν σαρκασμοῦ, εἴτε διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν αἰτήσεων τοῦ σιδηρουργοῦ, τῷ ἀπήνησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του οὐδένα ἄλλον ἤθελε νυμφευθῆ ἢ μόνον διάσημὸν τινα ζωγράφον. Ὁ Σολάριος ἀπῆλθε καταδυσχεροσθημένος. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ πρώτη τῆς λύπης ἐντύπωσις κατηνύασθη, ἠτένισε τὸ μέλλον μετὰ πεποιθήσεως, καὶ πρὸς αὐτὸ ἔστρεψε τὰς ἐλπίδας του.

Εἰκοσιεπταετῆς λοιπὸν ἤρξατο τῆς σπουδῆς τῆς ζωγραφικῆς ὑπὸ τὸν Φίλιππον Δαλμάσην, Βολωνόν, καλλιτέχνην μεγίστης φήμης.

Εἶτα ὑπῆγεν εἰς Φλωρεντίαν ὅπως ὠφελήθῃ ὑπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων τῶν διαπρεπόντων ἐν τῇ σχολῇ αὐτῆς καὶ διὰ τῶν σπουδῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιμονῆς του, κατόρθωσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ἡ φήμη του ἔφθασε μέχρι τοῦ Φιόρη, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Νεάπολιν καὶ τῷ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Ἀντ. Σολάριος, ἐγκατέλιπε πλεῖστα πολύτιμα ἔργα, καὶ ἀπέθανεν ἐν Παλέρμῳ τῷ 1581.

50.

Σπαρτάκος (α). — Ὁ παραδοξώτερος ἀνὴρ ἐν ἡ Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ μνημονεύει.

Ἐγεννήθη ἐν Θράκη (Tracia) καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του διήνυσεν ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ταῖς στερήσεσιν.

Οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Μακεδονίας, συνέλεγον ἐπικουρικὰ σώματα μεταξὺ τῶν φιλοπολέμων ἐκείνων φυλῶν. Οὕτως ὁ Σπαρτάκος κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν.

Ἄλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τυραννίαν τῶν ἀνωτέρων του, ἐλειποακτέως καὶ ἐπολέμησε τοὺς καταθλίψαντας αὐτὸν, ἐπὶ κεφαλῆς σώματος ὀπαδῶν του. Δυστυχῶς ἐν συμπλοκῇ τινὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος, καὶ, χάριν τοῦ παραδόξου του ἀναστήματος καὶ τῆς Ἡρακλείου ἰσχύος του, διωρίσθη *μονομάχος*.

(x) Spartaco.

Τῷ 680, κεκλεισμένος ὢν ἐν Καπούη, διωργάνωσε συνωμοσίαν, ἧς κύριος ἦν σκοπὸς νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀλλὰ τὸ κίνημα ἐπροδότη ὑφ' ἐνὸς τῶν συνωμοστῶν. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Σπαρτάκος κατέρωθε νὰ δραπέτευσῃ μεθ' ἐξήκοντα συντρόφων του ἀποφασισμένων ἢ νὰ τὸν σώσωσιν, ἢ ν' ἀποθάνωσι. Κατὰ τὴν φυγὴν τῶν συνήντησαν χαλκουργεῖον, παρ' οὐ ἐπρομηθεύθησαν μαχαίρας, πελέκεις καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐργαλεῖα, εἴτα ἐπετέθησαν κατὰ τινων Καπευνίων, διωκόντων αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἀφοπλισαντες αὐτοὺς ἐπρομηθεύθησαν ὅπλα καταλλήλοτερα καὶ κῆξησαν τὸ σῶμά των, διότι πολλοὶ τῶν ὁπαδῶν των ἔσπευσαν νὰ συνενωθῶσι μετ' αὐτῶν.

Ὁ μικρὸς οὗτος στρατὸς διηρέθη εἰς δύο σώματα, καὶ τὸ μὲν διώκει ὁ Σπαρτάκος, τὸ δὲ ὁ Ἐνόμος καὶ ὁ Κρίσσοσ.

Ὁ Σπαρτάκος κατετρόπωσε τοὺς στρατοὺς τοῦ πραιτορος Βακινίου, καὶ ἕνεκα τῆς νίκης ταύτης πολλοὶ στρατιῶται τὸν ἠκολούθησαν, οὕτως ὥστε ἔφθασε ν' αἰθμηθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του 70,000 ἀνδρῶν.

Ἡ Ῥώμη ἐπὶ τέλους ἐξύπνησε καὶ εἶδεν ὅτι αἱ ὀρδαὶ ἐκεῖναι τῶν αἰχμαλώτων καθίσταντο ἰσχυραὶ καὶ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς των δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος.

Οὗτος ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ἔφθασε μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Πάδου, ἐνθα, ἕνεκα τῆς πλημμύρας τῶν ὑδάτων του, ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ.

Κατὰ προτροπὴν τῶν ἀξιωματικῶν του ἐπανεκάμφεν εἰς Ῥώμην, καὶ συναντήσας τὸν Κράσον, Ῥωμαῖον στρατηγόν, ἐφόνευσε τὸν ἵππον αὐτοῦ προφέρων τὰς ἀξιωματικὰς ταύτας λέξεις. «Νικητὴς εὐρίσκω καὶ ἄλλους ἵππους ἐν Ῥώμῃ, ἠττημένους δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν!» Ἡ μάχη ἦν αἱματηρὰ ὁ Σπαρτάκος περιεκυκλούτο ὑπὸ ἐχθρικῶν πτωμάτων ἐτέλει θαύματα ἀνδρίας!

Πληγωθεὶς εἰς τὸ ἰσχίον ἐμάχετο γονυπετῆς, ἄχρις οὐ ἐφρονεῖτο ἀναμειγείς μετὰ τῶν νεκρῶν καὶ ψυχορραγούντων. Τὸ πτώμα του δὲν ἀνευρέθη.

51.

Θιέρης Αὐγουστίνος (α). — Μέγας ἱστορικὸς τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη ἐν Βλοᾷ τὸν Μάϊον τοῦ 1795 ὑπὸ γονέων ἀφανῶν.

(α, Thierry.

Ἐσπούδασεν ἐν Παρίσις, ἐνθα κῆτύχησε νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ τοῦ κόμητος Σαιν-Σιμών, ὅστις, ἐκτιμῶν τὴν εὐφυίαν του, ἐχορήγησεν αὐτῷ τὰ πρὸς μόρφωσίν του μέσα.

Συνειργάσθη ὁ Θιέρης εἰς τὸν *Εὐρωπαϊκὸν ἐξαεστην*, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογούνται τὰ πρῶτα ἱστορικά του δοκίμια, ἅτινα προήγαγον τὴν φήμην του.

Ἐδημοσίευσε μετὰ ταῦτα τὴν «Ἱστορίαν τῆς κατακτῆσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμαννῶν». Ἄτὰ διηγήματα τῶν χρόνων τῶν Μεροβιγίων κ. α Τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας κ, καὶ α Τὰ δέκα ἔτη κ.

Συνεπεῖχ τοῦ συγγράμματός του «Διηγήματα τῶν χρόνων τῶν Μεροβιγίων κ», ἔλαβε τὸ μέγα βραβεῖον τοῦ Γεορῆτ, συνιστάμενον εἰς ἐτήσιον εἰσόδημα 10,000 φράγκων.

Ἀπέθανεν ἐν Μοντομερσὺ τὸν Μάϊον τοῦ 1856.

52.

Βίκτωρ Κλαύδιος Περρίν. — Δοῦξ τοῦ Βελλούνου, γεννηθεὶς τῇ 7 Δεκεμβρίου 1764 εἰς τὰς Μάρκας. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν 17 ἐτῶν κατετάχθη ὡς τυμπανιστῆς εἰς πυροβολικὸν τι τάγμα.

Εἴτα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπετέλεσε μέρος Συντάγματός τινος ἐθελοντῶν, καὶ ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ἀπέκτησε τοὺς βαθμοὺς τοῦ Συνταγματάρχου καὶ Ὑποστρατήγου.

Ἐν Τουλώνῃ, τελέσας θαύματα ἀνδρίας, ὠνομάσθη γενικὸς ὑπερκασιστής.

Εἴτα διεκρίθη ἐν Λοάνῃ, Καστιλιῶνῃ καὶ Ῥεβερέδῳ, ἐνθα καὶ προσβιβάσθη Ἀντιστρατήγος. Μετὰ τὴν ἐν Καμπορομίῳ συνθήκην, διώκησε τὸ διαμέρισμα τῆς Βανδέας.

Τῷ 1790, ἐπανακάμφας εἰς Ἰταλίαν, διεκρίθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Βερόνης καὶ τοῦ Ἀδίγη. Ἐπολέμησε τοὺς Ῥώσους εἰς τὸν Ῥήνον, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπάνοδον τοῦ Ναπολέοντος, μετὰ τῆς μεραρχίας του, τῆς ἀποτελούσης τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἀντέστη ἐπὶ ὀκτῶ ὥρας ἐν Μαρέγκῳ κατὰ τῶν ἐφόδων τῶν Αὐστριακῶν φαλαγγῶν.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνδρία του ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φριεδλάνδης τῷ ἀπέδωκε τὸν βαθμὸν τοῦ Στρατάρχου.

Διεκρίθη ὁμοίως ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Βορυσθένου. Κατὰ τὴν παλινόρθωσιν, ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν τῆς Β' στρατιωτικῆς Μεραρχίας.

Μετὰ τὴν δευτέραν τῶν Βουρβόνων ἐπάνοδον ὠνομάσθη ὁμότιμος τῆς Γαλλίας, καὶ τῷ 1821 ὑπουργὸς τοῦ πολέμου. Παρήτησεν ἀκολούθως τὸ χαρτοφυλάκειον ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τὴν ἀτυχοῦς πρὸς τὴν Ἰσπανίαν ἐκστρατείας.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα, ἔζησε τὸ λοιπὸν τοῦ βίου του ἰδιωτεύων καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Παρίσις τῇ 1η Μαρτίου 1841.

53.

Τουσσαίντ-Λουβερετόυρος (α). Ἐγεννήθη ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ γονέων δούλων περὶ τὸ 1743.

Ἀντὶ θαυμαστῆς μεγαλοφίας, ἀνυβίαθη εἰς μεγάλα ἀξιώματα διὰ μόνης τῆς ἰκανότητός του, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέθεσαν αἱ παραχαλὶ τοῦ Ἀγ. Δομίγγου.

Ἀναχωρησάντων ἐκεῖθεν, συνεπεῖχ τῆς ἐπαναστάσεως, πάντων τῶν μεγάλων κτηματιῶν, ὁ Τουσσαίντ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ καταστήσῃ τὸν Ἀγ. Δομίγγον κράτος ἀνεξάρτητον.

Ἀφοῦ ἐβολιδοσκόπησε τὰ διάφορα κόμματα, ἐνηγκάλισθη τὸ μέρος τῆς Γαλλίας, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δημοκρατικῶν ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ Ἰσπανῶν τὰς ὀχυρὰς πόλεις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου.

Περίβληθεις ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ὑποστρατήγου, διεύθυνε δευτέραν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἀγγλων εἰς Βερέττες, ἧτις ἐστέφθη διὰ λαμπρᾶς νίκης.

Προβιβάσθεις στρατηγὸς καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἀγ. Δομίγγου, ἔσχε συγκυβερνήτην τὸν Σαντουονάτ, δημοκρατικὸν ἀποστολὸν, ἐκ Γαλλίας ἐλθόντα· ἀλλ' ἐννοήσας τὰς ῥαδιουργίας αὐτοῦ, πειρωμένου νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὴν ἐξουσίαν, ταχέως ἀπέπεμψεν αὐτὸν εἰς Παρίσιος.

Ὁ Τουσσαίντ ἐπανέδωκε τοῖς Μιγᾶσι τὰς ἰδιοκτησίας των καὶ πᾶσαι αὐτοῦ αἱ ἐνέργειαι ἀπέβλεπον τὴν εὐτυχίαν τῶν συμπολιτῶν του.

Γενναῖος καὶ ἀφιλοκερδῆς, ἀπέριψεν ἀπορροιστικῶς τὸν θρόνον, προσφερθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἐξημεμένων ὁπαδῶν του, ἀρεσθεὶς εἰς τὸ ὅτι ἐπανεῖσε τὴν εἰρήνην ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι.

Ἐδέχθη ὁμοῦς τὸν τίτλον τοῦ Κυβερνήτου

(α) Toussaint — Louverture.

καὶ διὰ βίου Προέδρου, μετὰ τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ τοὺς ἐν τέλει καὶ νὰ ἐκλέξῃ μόνος του τὸν διάδοχόν του.

Χάρις τοῖς προοδευτικῶς θεσπισμασί του ἤρξατο ἀναπτυσσόμενον τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, ὅτε ὁ Βοναπάρτης ἐπεμψε κατὰ τοῦ Ἀγ. Δομίγγου, φθονήσας τὸν Τουσσαίντ, ἰσχυρὸν στόλον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγῶ Λεκλέρκ.

Ὁ Τουσσαίντ ἔδωκε τότε δείγματα μεγίστης ἀνδρίας καὶ ἡρωϊσμοῦ, ἀλλ' ἐγκαταλείφθηκε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν του, ἐσυνθηκολόγησε.

Παραδόους τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἰσχυρὸν, μετῴνεχθη εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἐγκαταλιμπάνων τὴν πατρίδα του ἀνερωγήσει: — Διὰ τῆς ἡττης μου ἐκτυπήθη ἡ ρίζα τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας τῶν μαυρῶν τὸ δένδρον ὅμως θὰ κάμῃ νέας ρίζας βελυτέραις καὶ ἰσχυρωτέρας κ.

Ἐνεκάθειραν αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἴοντ, παρὰ τὴν Βεζανσώνην, ἐνθα ἐτελεύτησε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1803.

ΤΕΛΟΣ

Ἐπιλογὸς τοῦ Μεταφραστοῦ.

Καθὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω συντόμων βιογραφιῶν ἐμφαίνεται, πλείστοι ὅσοι ἀφανεῖς, ἀνεδείχθησαν μεγάλοι ἄνδρες, συνεπεῖχ προστασιῶν. Ἐάν οἱ προσταταὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων δὲν ὑπῆρχον, οἱ μεγάλοι οὗτοι δὲν ἔ' ἀνεφαινοντο, καὶ θά ἔμενον ἐνταφιασμένοι ὑπὸ τὴν ἀνεγίαν, τὰς σερήσεις καὶ τὴν ἀμάθειαν. Πόσαι ἄρα γε ἐν Ἑλλάδι μεγαλοφυαὶ δὲν κρύπτονται ὑπὸ τὴν σκαπάνῃ, ὑπὸ τὸν πρίονα, ὑπὸ τὸν πέλεκυν, ὑπὸ τὸ μαγειρεῖον καὶ ὑπὸ τόσα καὶ τόσα ἄλλα εὐτελῆ ἐπαγγέλματα; Οἱ ἄνδρες ὅμως αὗτοι, αἱ κεκρυμμένοι αὐταὶ μεγαλυφυαὶ θά μείνωσιν αἰωνίως ἀφανεῖς, θά πιέζωνται ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, διότι οἱ ζᾶπλοτοι ἡμῶν καὶ πολυτάλαντοι τοκογλύφοι οὐδέποτε ἐσκέφθησαν νὰ προστατεύσωσιν τὴν εὐφυίαν, τὴν ἀξίαν τὴν ἰκανότητα. Κατασκευάζουσιν οἱ γενναδαὶ ἀκιδημίας, μάραμα, πλατείας, καὶ ἄλλα μυρία ὅσα, καὶ ἀφίνουσι τὸ φῶς σβεννύμενον, τὴν μεγαλοφυίαν ὑπνώττουσαν, τὸ μεγαλεῖον νεκρὸν!

Α. Σ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Πάντες οί λαοί ἔχουσι τὰς δημώδεις προλήψεις καὶ παραδόσεις των, ἐπομένως καὶ ἡ νεώτερα Ἑλλάς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαιρεθῆ τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος. Ἔθνος μόλις διαρρήξαν τὰ δεσμὰ πολυχρονίου δουλείας διετήρησε πρὸς τινὰς ἄλλας ἔξεις καὶ προλήψεις τινὰς μεσαιωνικάς, αἵτινες ἔλκουσι τὴν ἀρχὴν των ἐκ τῆς ἀμαθείας τῶν πρώην δεσποτῶν του. Κατὰ τὰς ἐπι εἰκοσιτετραετιᾶν περιηγήσεις μου ἐν Ἑλλάδι χάριν βοτανικῶν ἐρευνῶν, πολλὰ πολλάκις παράδοξα ἤκουσα πλησίον τῆς πυρᾶς τῶν ξενιζόντων με ἐπὶ τῶν ὄροπέδιων ποιμένων καὶ χωρικῶν. Καλὸν δὲ νομίζω νὰ δημοσιεύωνται αὐτὰ πρὸς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ.

Ἡ Λαμπηδόνα.

Τὸν περὶ λαμπηδόνας μῦθον ἤκουσα εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ὄρη, τὰ ὅποια ἐπεσκέσθην, ἰδίως δὲ εἰς τὸν Πάρωνα τῆς Κυνοῦρίας (Μαλεβῶ) τὴν Κυλλήνην (Ζίρια) τὸν Παρνασσόν, τὰ Ἀροάνια ὄρη (Χελμόν), τὴν Δίρφην τῆς Εὐβοίας (Δέλφι) καὶ ἀλλαχοῦ. Καθ' ἃ ὁμοφώνως οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς με ἐβεβαίωσαν, ἡ λαμπηδόνα εἶναι φυτὸν εὐρισκόμενον παρὰ τὰς κορυφὰς ὑψηλῶν ὄρεων, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν εἶναι ἀόρατος καὶ οὐδὲ δύναται τις νὰ τὴν εὕρῃ ἢ νὰ τὴν γνωρίσῃ· τὴν δὲ νύκτα ἀστράπτει καὶ φωτοβολεῖ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι μακρόθεν ὁρατή. Μόλις ὅμως πλησιάσῃ τις διὰ νὰ τὴν λάβῃ, ἀμέσως παύει νὰ φωτοβολῇ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν διακρίνῃ. Ἡ ὑπαρξίς τῆς λαμπηδόνας πιστεύεται παρὰ τῶν ποιμένων καὶ ἐξ ἄλλης ὑλικωτέρας ἐνδείξεως, τῆς ἀκολουθοῦ. Ὅσα πρόβατα τυχαίως τὴν φάγουσιν ἔχουσι χρωσμένην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων, ἐκ τούτου δὲ εἰκάζουσιν ὅτι ὅστις ἤθελεν εὐτυχῆσαι νὰ συλλάβῃ τὴν λαμπηδόνα δύναται νὰ γίνῃ μυριόπλουτος, διότι αὐτὴ ἔχει τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ τὰ πάντα εἰς καθαρὸν χρυσόν. Ὡς πειστήρια δὲ τῆς τοιαύτης ιδιότητος τῆς μοῖ ἐδειξαν πολλὰς σιαγόνας προβάτων, αἵτινες εἶχον χρυσιζόντας τοὺς ὀδόντας, ἰδίως μάλιστα πρὸς τὴν βᾶσιν των. Ἐξ ἀπλῆς δὲ ἐξετάσεως, ἀπ' οὗ ἔξυσα πρὸς τὸ χρυσιζόν μέρος τινὰς τῶν ὀδόντων, εἶδα ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν ὑ-

λάδες στρώμα αὐτῶν εἶχε φθαρῆ, ἀντ' αὐτῶν δὲ ἄλλη τις, ὡσεὶ τιτανώδους φύσεως, οὐσία ἐκάλυπτεν αὐτοῦ. Φανερόν λοιπὸν ὅτι οἱ ὀδόντες εἶχος νόσημά τι, ἡ δὲ χρυσιζουσα καὶ στιλπνὴ ἐπιφάνεια αὐτῶν προέκυπτεν ἐκ τοῦ χλωράσματος τῆς πᾶσας δι' ἧς ἐτρέφετο τὸ ζῶον προστιβομένου εἰς τοὺς ὀδόντας διὰ τῆς ἐσωτερικῆς μεμβράνης τῶν χειλέων. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι εἰδικώτεροι ἐμοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα οὕτως ἀπεφάνθησαν. Καὶ τοιαύτης μὲν φύσεως ἦτον ὁ καλύπτων τοὺς ὀδόντας χρυσός. Ἐμεινεν ὅμως νὰ ἐξετασθῆ τὸ σπουδαιότερον ἢ ὑπαρξίς φυτοῦ λάμποντος μακρόθεν. Δύω ποιμένες, εἰς ἐν Παρνασσῷ παρὰ τὸν Τρύπιον Βράχον, καὶ εἰς ἐν Μαλεβῶ ἄνω τῆς Καστανιτζῆς, πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς λαμπηδόνας, ἀνεδέχθησαν νὰ με πείσωσι περὶ τῆς ὑπάρξεώς της, καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἀμφέβαλλον, ὑποθέσας ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἶδος τι φυτοῦ διαχέον φωσφορισμὸν ἀνάλογον ἐκείνου ἐν πολλοὶ βεβαιούσιν ὅτι εἶδον εἰς τὸ τροπαλοῖον καὶ εἰς ἄλλα φυτά. Διενυκτέρευσα λοιπὸν κάτωθεν τῆς κορυφῆς τῶν δύο τούτων ὄρεων πέντε ὅλας νύκτας στρέφον μετὰ προσοχῆς τὸ βλέμμα εἰς τὰ περίξ ἐπὶ πολλὰς ὥρας, καὶ ἐν μὲν τῷ Παρνασσῷ λαμπηδόνα μὲν δὲν εἶδα, ἠσθάνθη δὲ εἰς ὕψος 6500 ποδῶν ἄνω τῆς θαλάσσης, ψῦχος δριμύ· εἰς δὲ τὸ Μαλεβῶ, κατὰ σκοτεινὴν τινὰ νύκτα, τῆς 14 Ἰουλίου, ἐπὶ μιᾶς ῥάχως μοῖ ἐδειξαν διαλειπούσας λάμψεις φωτός τινὸς λευκοῦ, αἵτινες ὅταν πρὸς αὐτὸ ἐπλησιάζομεν ἐντελῶς ἔπαυον. Ἦσαν δὲ ὅμοιοι με τὸν φωσφορισμὸν τὸν ὅποιον τὰ θήλα διαφόρων ἐντόμων γεινῶσι τὴν νύκτα προσκαλοῦντα τὰ ἄρρενα αὐτῶν εἰς γάμους.

Τοιοῦτος μὲν εἶναι ὁ περὶ λαμπηδόνας μῦθος, τοιαύτη δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων· χωρικοὶ ὅμως καὶ ποιμένες ἐπιμένουσι πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπὸ μορφῆν φυτοῦ ὑπαρξίν τοῦ *μυλοσοφικοῦ λίθου*.

Τὸ σιδηρόχορτον.

Τὸ σιδηρόχορτον, περὶ οὗ πρόκειται, εἶναι φυτὸν ἀνύπαρκτον, γεννηθὲν διὰ τῆς φαντασίας ἀνθρώπων ὀνειρουομένων τὴν ἀπόκτησιν πλοῦτου πολλοῦ ἄνευ κόπου καὶ ἐργασίας.

Κατὰ τὸ 1853 ἔτος εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου γραίαν τινὰ γυναῖκα ἐκ Σαλαμίνος· αὐτὴ δὲ βλέπουσά με καθ' ἐκάστην νὰ συλλέγῃ φυτὰ ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Ἀττικῆς, συγνάκις με ἠρώτα ἐν ἔχω μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ σιδηρόχορτον

καὶ ἐὰν ἡ δύναμις αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἦν ἡ τόσον θαυμασία ὅσον καὶ φημίζεται. Περιεργὸς· νὰ μάθω τί εἶναι αὐτὸ τὸ σιδηρόχορτον· καὶ τὴν θαυμασίαν του δύναμιν, ἀπεκρίθη ὅτι καὶ τὸ φυτὸν ἔχω καὶ ἡ δύναμις του εἶναι βεβαίως θαυμασία, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δώσω εἰς κανένα ἐξ αὐτοῦ, διότι μοῖ εἶναι ἀπηγορευμένον. Μεθ' ἡμέρας τινὰς, κατὰ τὰς ὁποίας παρετήρησα ὅτι ἡ ὑπέρτρια συνωμίλει μετὰ διαφόρων καὶ ἀγνώστων μοι προσώπων, ἡ γυνὴ αὐτὴ μοῖ προσέφερεν εἰκοσι χιλιάδας δραχμῶν ἐν τῆ· ἐδίδον ὀλίγον σιδηρόχορτον. Ἐνόησα λοιπὸν ὅτι αὐτὴ παρ' ἄλλου ὠδηγεῖτο καὶ δι' ἄλλον ἤθελε τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐγὼ ἐντελῶς ἠγνόουν, καὶ ἡ περιεργεία μου ἐκεντήθη πολὺ νὰ μάθω τί τρέχει μετὰ τὸ σιδηρόχορτον τοῦτο. Ἐνόηθη λοιπὸν καὶ ἐκ δευτέρου· τέλος μοῖ ἐπροτάθη ὅτι ἐὰν δώσω τὸ σιδηρόχορτον θέλω μεθίξαι τῶν μεγάλων ὠφελημάτων μιᾶς εταιρίας ἧτις ἐγίνωσκε μέγα τι μυστικόν. Συγκατετέθη εἰς τοῦτο, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἦλθον εἰς τὸν οἶκόν μου περὶ τὰ δώδεκα πρόσωπα, ἐν οἷς δύο ἀμαξήλαται, τρεῖς ὑπέρτριαι, δύο μάγειροι πρεσβειῶν καὶ δύο τροφοί.

Κωμικωτάτη κατέστη ἡ συνεδρίασις ἐκείνη διὰ τὴν σοβαρότητά της καὶ ἐτι κωμικώτατος ἦτον ὁ περὶ σιδηρόχορτον διάλογός μου μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐντελῶς ἠγνόουν καὶ ἤθελον νὰ μάθω διατι μοῖ ἐζητεῖτο. Ἴδου δὲ ἐν συντομίᾳ τί ἔμαθον.

Τὸ σιδηρόχορτον, μυθικὸν καὶ ἀνύπαρκτον φυτὸν, ἔχει τὴν θαυμασίαν καὶ μαγικὴν ἐνεργειαν νὰ θραύῃ πᾶν κλειθρον, καὶ πᾶν σιδηρῶν χρηματοκιβῶτιον μόλις τὸ ἐγγίσῃ τις δι' αὐτοῦ. Ἐζητεῖτο δὲ ἰδίως τὸ σιδηρόχορτον τότε, διὰ νὰ γίνῃ δι' αὐτοῦ ἡ κατοχὴ μεγάλου τινὸς θησαυροῦ κειμένου κατὰ τὰ μεθόρια ἐντὸς τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Ἡ περιγραφή τοῦ θησαυροῦ εἶναι τοιαύτη. Ἐν τινι ὑπογείῳ, τοῦ ὁποίου τὴν μεγάλην καὶ σιδηρᾶν πύλην δύναται ν' ἀνοίξῃ ὁ τυχὼν καὶ νὰ εἰσέλθῃ, κείνται εἰς σωροὺς μεγάλας καὶ ἀναριθμήτους χρυσᾶ νομίσματα, ἐλάσματα βαρύτατα χρυσοῦ, μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες· ὅταν ὁ εἰσελθὼν θελήσῃ νὰ λάβῃ τὴν ἐκ τῶν σωρῶν τούτων, ἔστω καὶ τὸ μικρότερον τεμάχιον, ἡ σιδηρὰ θύρα ἀμέσως μετὰ πατάγου κλείεται, τὸν αἰχμαλωτίζει, καὶ δὲν ἀνοίγει εἰμὴ μόνον ὅταν ἀφεθῇ τὸ παρ' αὐτοῦ κρατούμενον κειμήλιον. Ἀναγινώσκεται δὲ ἐπὶ τῆς θύρας μεγάλαις γράμμασιν ἡ ἀκόλουθος ἐπιγρα-

φή: «Ὁ θησαυρὸς οὗτος γίνεταί κτήμα μόνον ἐκείνου ὅστις φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ σιδηρόχορτον». Ἐξ ἀνακρίσεων δὲ τὰς ὁποίας ἔκαμον ἀνεκάλυφα τὰ ἀκόλουθα. Βούλγαρος τις ἀγύρτης ἐσχμάτισε μυστικὴν εταιρίαν διὰ τὴν κατάκτησιν τούτου τοῦ θησαυροῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο μετὰ τοσαύτης ἐπιθυμίας τὸ σιδηρόχορτον, φορολογῶν τοὺς ὑπηρετάς, τὰς τροφούς καὶ τοὺς μαγείρους τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ τοιούτου θησαυροῦ ἔφθασε καὶ εἰς στρώματα τῆς κοινωνίας πολὺ ὑψηλότερα καὶ ἐπληροφοροῦμένην τοῦτο ὁσάκις παρὰ σπουδαιότατων προσώπων μοῖ ἐζητοῦντο πληροφοροίαι περὶ σιδηρόχορτου!! Ἄγνοῶ ἐὰν διὰ τὴν ιδεάν τῆς ὑπάρξεως τοῦ μυθώδους σιδηρόχορτου ἐπλάσθη ὁ μῦθος τοῦ θησαυροῦ, ἢ διὰ τὸν μῦθον τοῦ θησαυροῦ ἐφευρέθη τὸ ἔτι μυθικώτερον σιδηρόχορτον· δύναμαι ὅμως νὰ βεβαιώσω ὅτι καὶ ὁ Μπάραπα Χατζῆς ὁ Βούλγαρος, καὶ οἱ συνεταῖροί του ἀπεβίωσαν ἐπὶ τῆς ψάθης περιμένοντες τὸ σιδηρόχορτον. Βραδύτερον ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ περὶ σιδηρόχορτου ιδέα μεγάλως ἐγενικεύθη μεταξὺ τῶν προλήψεων τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῶν Γεωπονικῶν).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Πόθεν ἡ φράσις «διὰ ψύλλου πήδημα».

Εἰς τις λίαν ἐγκρατῆς καὶ αὐστηρὸς φύλαξ τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς παρετήρησέ ποτε εἰς ἄλλον τινὰ γνωρίζοντα ἐπίσης στὸ ρῦχι, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, τὴν σχολαστικότητα, ὅτι εἰς τι ῥῆμα, ὅπερ ἀπάντησεν εἰς χειρόγραφόν του, εἶχε θέσει ὑπογεγραμμένην, ἐνῶ ἡ ἐγκλισις δὲν ἦτο ὑποτακτικὴ.

Ἡ σπουδαία αὐτὴ παρατήρησις—μὴ πρὸς δεχθέντος τοῦ ἐτέρου τὸ λάθος του ἐκ σχολαστικοῦ πείσματος—ἔκαμεν, ὥστε νὰ ἐγερθῇ συζήτησις, κληθεῖσα συζήτησις τῆς υπογεγραμμένης, μεταξὺ τῶν δύο, διῶλιζόντων τὸν κῶνον. Ἐγράφησαν, νομίζω, καὶ ὀγκώδη συγγραμματα ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων μερῶν. Μετὰ τὴν ἐγύθη ἀσθονος καὶ ἀποτέλεσμα τῆς διαμάχης ταύτης ἦτο ἔχθρα θανάσιμος καὶ κήρυξις πολέμου.

Στρατοὶ καλῶς κατηρητισμένοι ἀπὸ ὀνόματα, ῥήματα, συνδέσμους, ἐπιρρήματα, κτλ. καὶ ὠπλισμένοι, ὡς ἐννοεῖται, με κόμματα, τελείας,

αξείας, βραδείας, κώλα κτλ. ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦλθον εἰς χεῖρας, καὶ μάχαι πεισματώδεις ἐγένοντο, προμηνύουσαι τὴν νίκην μὲν τῆς ὀρθογραφίας, ἀλλὰ καὶ τὰ θλιβερώτερα ἀποτελέσματα. Ἐλησμονήσα νὰ σὰς προσθέσω ὅτι τὸ ὕπλον *περισπωμένη* διεκρίθη διὰ τὴν τελειότητά του.

Ἄλλ' ὁ καταστρεπτικὸς οὗτος τῆς ἐπαράτου ὑπόγεγραμμένης πόλεμος ἔπρεπε νὰ παύσῃ τέλος πάντων, καθύστεν τὰ διαμαχόμενα μέρη ἐξήντηθησαν, καὶ ἀφ' ἐτέρου οἱ ἀναγκῶσαι τῶν δημοσιευομένων πολεμικῶν δελτίων ἔπαυσαν νὰ τὰ θέτωσιν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν τῶν διαθέτοντες ἄλλως πως τὴν ἀνάγκωσιν αὐτῶν.

Τότε ἀπεφασίσθη νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα διὰ κοινῆς ἐκλογῆς. Ὅθεν συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σπουδαιότερων φιλολόγων καὶ, κατ' εὐτυχίαν διὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἡμῶν, ἐκ διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μὴ ἐξεταζόντων σχολαστικῶς, ἀλλὰ βλεπόντων εἰς περισσοτέραν ἀπόστασιν.

Ἡ ἐξ ἀληθῶς νοημόνων συγκεκριμένη αὕτη ἐπιτροπὴ ἀναλαβοῦσα μετὰ μειδιάματος τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας τῆς καὶ παραλαβοῦσα μετὰ γέλωτος τὸ χειρόγραφον—ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος καὶ λοιπὰ ἀποδεικτικὰ πειστήρια—τὸ ἐξήπλωσεν ἐνώπιόν τῆς· ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ μετρήσῃ μὲ τὸν διαβήτην τῆς λεπτολογίας τὸ ὑπογεγραμμένον ῥήμα καὶ ἀποφανθῇ ἂν εἴνε ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς, παρετήρησε μὲ ἐκπλήξιν, ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν λέξιν σημεῖον δὲν ἦτο ὑπογεγραμμένη μετὰ μελάνην, ἀλλὰ κελίς, ἣν εἶχεν ἀφήσει ἀδιάκριτος φύλλος.

Τὸ ζήτημα τότε ἐλύθη ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἐγγέλαν καὶ οὗτοι—ἂν καὶ διδασκαλοί—καὶ ἀπεφάνθησαν παμψηφεῖ, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον συζήτησε διὰ φύλλου πύθην. Ἐκτοτε δὲ καὶ ἡ εἰς χεῖρας φράσις αὕτη.

Τὸ λίαν εὐφυῆς δικαιολογητικὸν τῆς γνωματεύσεως τῶν, ὡς ἄξιον μνημονεύσεως, δημοσιευομένων ὑλόκληρον πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Οἱ ὑποφανόμενοι προσκληθέντες ὡς . . . κτλ. συνελεύοντες . . . κτλ. καὶ σκεφθέντες ἐπὶ . . . κτλ. Ἐπειδὴ . . . καὶ ἐπειδὴ . . . καὶ ἐπειδὴ . . . κτλ. Ἀπερῆθησαν παμψηφεῖ ὅτι:

«Αἱ παρατηρήσεις διὰ φύλλου πύθην, ἡ διὰ λέξιν προφορεῖσιν ἢ γραφεῖσιν κακῶς, ἀπὸ ἀπροσεξίας, ἀπὸ ἀγνοίας—διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἦνε λέξικόν—ἢ ἀπὸ ἄλλου τινὰ λόγον δὲν

εἴνε πλέον τῆς μόδας—καταργησάσης τὸ *ψυλλοπηθητικόν* μέρος τῆς ὀρθογραφίας—οὐδὲ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸ τοιοῦτον σύγχιον εἰμὴ εἰς μικρόνοας, διότι ὁ ἀκούων ἢ ἀναγινώσκων (ἐξαίρεσις τῶν σχολαστικῶν) προσέχει εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οὐσίαν μᾶλλον, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τύπον ὅστις περικαλύπτει τὴν ἐκφρασίαν ὅπως ὁ λαμβάνων ἀναμενομένη ἐπιστολὴν προσέχει (ἐκτὸς τῶν ἐρωτοβλήτων *ἐργαλάτων*) εἰς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἀδιαφορῶν διὰ τὸν περικαλύπτοντα φάκελλον».

«Ταῦτα παραγγέλλομεν νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑπογραμμὸς εἰς τινὰς—ἄλλως εὐφυῆς—οἵτινες διὰ νὰ εὐρουσὶν τὴν λέξιν χάνουσι τὴν ἰδέαν».

Ἄν τις ἦνε τῆς ἐναντίας ἰδέας ἄς ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ *βουλγαρικὸν κυροβούλιον*».

(Φαλῆς)

ΨΥΧΗ ΜΑΝΦΡΕΔΟΥ. (1)

Πρὸς ἐρωμένην.

(Πρώτουτον)

«Εἰς τοὺς λαμπροὺς χοροὺς σου,
Ἐν ᾧ τρυφεῖ ὁ νοῦς σου,
Θὰ φαίνεται σκιά τις . . .
Ἐν εἰδωλῶν ἀτμῶδες,
Ἐν φάσμα ὀμιχλώδες,
Εἶς . . . Εἶς . . . ἀεροδάτης !
Τραυμάτων πλήρες σῶμα,
Παμπέλιδον τὸ χρῶμα
Θὰ ἔχη τοῦ προσώπου . . .
Δεικνύων δὲ βαθεῖαν
Πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν
Κ' εἰς μέσον τοῦ μετώπου,
— Τί σ' ἔπαισα ; — θὰ λέγῃ;
— Τί σ' ἔπαισα, καὶ φλέγει

(*) Τὸ ὄνομα ἐλήφθη ἐκ τῶν ποιητικῶν ἠρώων τοῦ Βούρνας.
Σ. Τ. Π.

Εἰς τὴν ὀδοκοστήν ἐπέτειον ἑορτὴν τῶν γενεθλίων μου ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ

Καστέλλη (Castelli)

Τὰ σπλάχνα μου τὸ πῦρ σου ;
Τί σ' ἔπαισα, ὦ κόρη,
Καὶ φρικαλέον ὄδρον
Μ' ἠκόντισεν ἡ χεὶρ σου ;
Καὶ εἰς τὸν Ἄδων ἔτι
Λύξάνει καὶ προσθέτει
Τὸ καίριόν σου τραῦμα
Εἰς ἄλγος ἄλγος, πόνον
Εἰς πόνον δι' αἰώνων ;
Ἄχ ! καῦμα εἰς τὸ καῦμα ;
Ποῦ εἶναι ἡ νεότης,
Ποῦ εἶναι ἡ φαιδρότης
Ἄθώου νεανίου ;
Ποῦ εἶν' ἡ ἀρμονία,
Ἦν εἶχ' ἐν τῇ καρδίᾳ
Παρήγορον τοῦ βίου ;
Τὸ πνεῦμα ποῦ τὸ θεῖον ;
Τὸ πόσον μεγαλεῖον,
Τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἔθρα
Τὰ ἔθρα ; ποῦ εἶναι
Αἱ εὐγενεῖς ὀδύνηαι
Καὶ ἡδοναὶ τοῦ τώρα ;
Ἐμάρανος τὰ πάντα
Δεινότατα συμβάντα
Κατεπιπροκαλοῦσα
Κ' ἐγένου Ἐμποῦσά του
Καὶ Ἐρινὸς σκληρὰ του
Ἦ πρὶν ἀβρά του Μοῦσα !
Βαθύτατον, τοσοῦτον,
Ἄμύθητον τοιοῦτον,
Πρὸς εἰ νὰ δώσῃς πόνον ;
Καὶ διατ' σπανίας ;
Καρδίαι, διανοίας,
Ψυχῆς νὰ κάμῃς φόνον ; . . .
Πρὸς τοῦτον χιλιάδες,
Πρὸς τοῦτον μυριάδες,
Σωμάτων, ἂν χαθῶσι,
Τί εἶναι ; . . . τί σημαίνει
Αὐτὸ τὸ πᾶν ἐν γένει ; . . .
Τίς πνεῦμα θ' ἀνσώσῃ ; . . .
Αὐτὰ σιγὰ θὰ λέγῃ,
Κ' ἡ γλώσσα θὰ σὲ φλέγῃ
Μὲ πύρινα στοιχεῖα
Ἐκλάμποντα ἐμπρὸς σου !
Ποῦ τότε ὁ χορὸς σου,
Καὶ ποῦ ἡ εὐτυχία ; *

Φίλιππος Α. Οικονομίδης.

Ἐβδομήκοντα ἐννέα ἔτη σήμερον μετρώ,
Εἰς τὴν Γῆν τὸ φῶς ἀφ' οὗτο ἤρχισα νὰ θεωρῶ.
Τὸ σαρκίον μου ἐφθάρη κ' εἶν' αἱ τρίχες μου λευκαί,
Καὶ μ' ὠθοῦσιν εἰς τὸν τάρον αἱ ἡμέραι αἱ κακαί.
Ἄχ ! ἀπέκαμον τὰ ὄψα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου πλέον,
Καὶ κατήνησα ὁ τάλας ἡ σκιά μου τελευταῖον.
Καὶ οἱ φίλοι πάντες, ὅσοι μετ' ἐμοῦ ἐν συμφορᾷ
Ἦνωμένοι συνδιήγον, ὡς κ' ἐν τέρψει καὶ χαρᾷ,
Πρὸ ἐμοῦ ἀπῆλθον ἤδη εἰς τὴν ἄλλην τὴν ζωὴν,
Κ' ἐν τῷ μέσῳ μένω τάρων ἐγὼ μόνος εἰς τὴν Γῆν.
Κ' ἂν νὰ δεσθῇ νέος φίλος θέλη μετ' ἐμοῦ φίλιαν,
Δὲν νεάζω, ν' ἀπολαύσω τὴν τοιαύτην εὐτυχίαν.

Εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον πλέον ἀνοικτὸν δὲν προσεγγίξῃ,
Καὶ πατῶν εἰς τῶν ἐτῶν μου τ' ἄκρον δὲν πατῶ
[καλά . . .

Ἄς ἐλπίζωσι τῆς τύχης τοῦ λοιποῦ οἱ ἐκλεκτοί,
Εἰς τὸ ὠρολόγιόν μου μένει ἄμμος μετρητή . . .
Μετ' ὀλίγον ἔσως πίπτῃ κόκκος τῆς ὀ τελευταίας,
Καὶ ἐσήμερον ἡ ὥρα ἡ ἐσχάτη μου εὐθῆς . . .

Πόσον χαίρων ἐντοσοῦτον θὰ παρέτεινον τὸ ζῆν,
Ἐπειδὴ τὰ πάντ' ἀκόμη με εὐφραίνουσ' εἰς τὴν Γῆν
Ὡς ὅποτε ἤμην νέος, καὶ τὰ ἄστρα τὰ λαμπρά,
Κ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὰ ἄνθη τέρπουσίν με τὰ φαιδρά.
Καὶ συχνὰ πρὸς θέαν κόρης, ἥτις θάλλον κάλλο,
ἔχει,

Φιλὸς τὰς περσιᾶς ἡσθέντην ταύτης μου νὰ διατρέξῃ,
Καὶ τὸ πνεῦμά μου ἀκόμη κοῦρα ἔχει τὰ πτερά,
Οὔτε εἰς δεσμὰ ὑπέκει: τὰ τοῦ σώματος σκληρά.
Κ' ἐμπορῶ — μ' ἀκούετ', — ἔτι ἐμπορῶ νὰ τρα-
[γῶδῶ,

Ἄσχημα, ὠραία, ὅμως τραγωδῶν δὲν ἀπαυδῶ.
Καὶ ἂν πρότερον ἡ Μοῦσα μοι προσήρχετο βρα-
[δεῖα,

Πᾶσά μου περὶ ἰδέα τώρα κ' ἔρχεται ταχεῖα.
Οὔτε λύπη τις με θλίβει οὔτε τυραννεῖ φροντίς,
Ὅ, τι θέλω ἔχω, θέλω ὅ, τι ἔχ' ὡς ποιητής.
Τῆς ζωῆς μου θ' ἀνατείλῃ πάλιν ἡ αὐγὴ, θαρρῶν,
Καὶ τὸν ἥλιόν μου ἄνω, ὄχι κάτω θεωρῶ.

Καὶ μοι φαίνονται τὰ πάντα τόσον ἐπὶ Γῆς ὠραία,
Ὅστε τ' εἶν' ἄλλοις νὰ μάθω οὔτε μ' ἠλθακῶν ἰδέα!

Νίκας φλέγομαι νὰ ἴδω εἶα τῶν ἐπιστημῶν,
Καὶ κοινῶς νὰ ἑορτάσω καὶ τὴν ἔκωσιν ἡμῶν.
Μετὰ ὑπὲρ τοῦ δικαίου νέον πόλεμον, δεινόν,
Θέλω ἄστρα ν' ἀνατείλῃ ἡ Ἀυστρία φαιδρῶν,

Καί ἐν νύξ λάμψει θέλω καὶ πρὸς νέον μεγαλειῶν
Ἡ Βιέννη νά κροκόψῃ θοραματῆ ἐξ ἔρεσιών.

Τίς τὴν μοῖραν ἀποφύγει τὴν κοινὴν ποτε θνητός;
Ἄλλὰ θέομαί σου, Πλάττα, θέομαι γονυκλιτών;
Τὸ ταχύτερον ἐντεῦθεν μόνος λάδεμ', ἐπειδὴ
Τοῦ λαμπροῦ σου τούτου κόσμου πῶς ν' ἀφήσω
[τὸ ἦδός;
Προτιμώτερόν μοι ὅμως καὶ εὐδόκιον νά ζήσω
Εἰς τὴν Γῆν σου ἔως ὅτου Μαθουσάλα; καταντήσω]
Μετάφρ. ἐκ τῆς Γερμανικῆς; Φιλ. Α. Οἰκονομίδου.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιγράμματος εἰς
τὴν καθ' ἡμᾶς καθαριζούσαν μεθρηρημένον.

Κύπρι θεά ἡ μεγάλη ὑπνοῦντί μοι εἶτι παρέστα,
Νῆπιον ἄγουσα ἐκ τῆς ὠραίας χειρὸς τὸν υἱόν της,
Τὴν κεφαλήν πρὸς τὴν γῆν νενευκότα· καὶ εἰπέ μοι
[τόσον·
Φίλε βουκόλε, λαβὼν μοι τὸν ἔρωτα δίδασκε ν' ἄδῃ·
Οὕτως εἶπούσα ἀπῆλθε, τὰ ἔργα δ' ἐγὼ τῶν βου-
[κόλων
Νῆπιος, ὡς ἂν ὁ ἔρω; ἐμάθαν', ἐδίδασκον τοῦτόν.
Πῶς τὸν πλαγίσιον Πάν, Ἄθηνα τὸν αὐλὸν πῶς
[ἔρεῦρε,
Πῶς ὁ Ἑρμῆς τὴν χελώνην, τὴν λύραν ὁ Φωτός;
[Ἀπόλλων.
Τὸν ἐξεδίδασκον ταῦτα ἐγὼ πλὴν δὲν ἤκουε λόγους,
Ἄλλ' ἔρωτύλα μοι ἤδεν αὐτός καὶ μ' ἐδίδασκε πόθους
Τῶν τε θνητῶν κ' ἀθανάτων καὶ ἔργα ὁμοῦ τὰ μη-
[τρῶα,
Κ' ἐπελαθόμην μὲν ὅσων ἐγὼ ἐξεδίδασκον τοῦτόν,
Ἐμαθὼν δ' ὅσα ὁ ἔρω; ἐδίδαξ' ἐμὲ ἔρωτύλα.
Φιλ. Α. Οἰ.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

(Τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κείμενον).

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρι; εἶθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν ἔρωτα καλᾶ; ἐκ χειρὸς ἄγουσα
Ε' χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον.
Μέλιπαι μοι, φίλε βοῦτι, λαβὼν τὸν ἔρωτα δι-
[δάσκε.

Ὡ; λέγο; χ' ἄ μὲν ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ὅσα βουκο-
[λίσιον;
Νῆπιος ὡς ἐθέλοντα μοῖθεν τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὡ; εὔρε πλαγίσιον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἄθῆνα,
Ὡ; χέλιον Ἑρμῶν, κίθαριν οἷ ἄνω; Ἀπόλλων
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάσσα μόνων,
Ἄλλὰ μοι αὐτός ἀπειθε ἔρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.
Κηγῶν ἐκλαθόμην μὲν ὅσων τὸν ἔρωτ' ἐδίδασκον,
Ὅσα δ' ἔρω; μ' ἐδίδαξεν ἔρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΘΡΗΝΟΣ.

Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νά μὲ παρηγορήτε,
Ἄβιαστοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Ἰδοῦ τῆς Ἐμμας μου, Ἰδοῦ ὁ τύμβος ὁ μονήρης.
Τὸ αὐτλον, ἐνθ' ἀρετῶν αὐτῆ κοιμάται πλήρης·
Εὐχαρις Ἐμμα! Ἐκ τῆς Γῆς διήλθε, περιλμένη,
Ὡ; ἀστραπή τις λάμπουσα ὁμοῦ καὶ σβεννουμένη,
Φεῦ! μέλανα τὸν θάνατον ἐπέτθον νά ἐνσκήψῃ,
Τῶν ἡμερῶν σου τὴν αὐγὴν ἀγρίως νά καλύψῃ·
Καὶ, κλειομένου; ὀφθαλμούς; τοῦς θεῖους σου ἡρέμα,
Δυσκόλως τοῦ λαμπροῦ φωτός; ν' ἀποχωρίζωντ', Ἐμμας!
Ῥέετε στίχοι, ῤέετε νά μὲ παρηγορήτε,
Ἄβιαστοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Τὸ σμήνος νέων λατρευτῶν, καὶ κούφων καὶ μα-
[ταίων,

Ὅσους τὸ κάλλος εἴλκυε τῆς κόρης; τὸ ὠρατόν,
Ὁ φρουδὸς κόσμος, οὕτινος ὑπῆρξεν ἡ λατρεία,
Εἶδον τὸν θάνατον αὐτῆς ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ.
Οἱ ἐνδεεῖς, οἷς πρόθυμος αὐτῆ πρὸς εὐποίαν,
Ἐκ δυστοχίας ἔφερε συχνά εἰς εὐτυχίαν,
Οὐδ' ἓνα εἰς τὰ στήθη των ἔνευθρον, ἓνα στόνον,
Κἂν τὴν ὀρηνοῦσάν της σκιάν παρηγοροῦντα μόνον·
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νά μὲ παρηγορήτε,
Ἄβιαστοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Ἄλλ' ἡ φίλια; καὶ αὐτῆ ἡ πικρωτῆ φίλια
Ἄνευθρεν ὅ,τι λέγεται; καὶ γέλω; κ' εὐθυμία;
Οὐδὲ τῆ; μνήμη; ἔτασε τῆς Ἐμμας πεθνηκυίας·
Ψευδὲ; τὸ πένθος της στιγμᾶς διήρκεσε βραχείας·
Ὡ Ἐμμα μου εὐαίσθητε, πιστῆ, γλυκετῆ φίλη,
Δὲν ζῆ πλέον ἡ μνήμη σου ἐδῶ, δὲν θ' ἀνατεῖλη.
Τὰ ὄμματ' ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ μνήματός σου,
Τὸν ἦχον ἐλησιμόνησεν καὶ τοῦ ὀνόματός σου.
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νά μὲ παρηγορήτε,
Ἄβιαστοι ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Πλὴν μόνος εἰς τὸ πέθος του πιστός; καὶ εἰς τὸν πόνον
Ὁ ἔρω; δὲν εὐρίσκει που παρήγορον τὸν χρόνον.

Ἄλλ' οἱ ἀναγεννώμενοι ἀπαύστως στεναγοῖ μοι
Καὶ εἰς τὴν Γῆν ζητοῦσί σε, σκιάν τὴν προσεληθῆ του.
Σὲ, κόρη, ἐξεγείρωμαι ὀρηγῶν πρὸ τῆς πρωίας,
Καὶ ἡ ἡμέρ' αἰζοῦσαι; μου προσβλέπει τὰ; ἀνάιαι;
Εἰ; τὴν γαλήνην τῆς νυκτός; μονήρης; κλαίω, στένω·
Ἡ νύξ ἀφ' παταται, κ' ἐγὼ θρηγῶ, στενάζων μίμω.
Πλὴν, στίχοι μου, παντάπασι δὲν μὲ παρηγορεῖτε
Ὁ δάκρυά μου, ῤέοντα σε; τώρα προχωρεῖτε.
Parray. Μετάφρ. ἐκ τῆς Γαλλικῆς; Φιλ. Α. Οἰ.

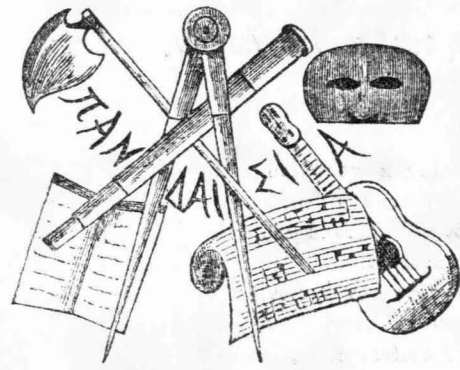
ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Τῆς παιδικῆς; τῆς ἡλικίας;
Ἐξώρια πλήρης ἀφελείας,
Ὡ; ἔρω; μειδιῶσα νέα.
Εἰς μῆνας ἡ ἡμέρας μόνον
Τὸν πρώτόν του θά εἶχε κλόνον
Ἄγνη καρδιά καὶ ὠραία.
Πλὴν, κατὰ πρόωρόν της μοῖραν,
Εἰς τ' Οὐρανοῦ πετᾶ τὴν θύραν
Παρθένος ἡ μεστῆ χαριτών.
Ὁ θάνατός της ὑπνος ἦτον
Ἡδὺς, ἀγόγγυστος γαλήνη·
Καὶ τὸ μειδιάμα τοιοῦτο
Πετᾶ... πτηνοῦ εἰς δάσος οὕτω
Τὸ ἄσμα ἴχνος δὲν ἀφήνει...
Parray. Ἐκ τῆς Γαλλικῆς; — Ὁ αὐτός.

ὑπὲρ ἐδραιώσεως καὶ προαγωγῆς τῆς εταιρίας
ταύτης, ἀντιπρόεδροι δὲ οἱ ἀξιότιμοι Δημ. Δε-
λιγιάννης ταγματάρχης καὶ Γκοστράου θυρωρὸς
τῆ; Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Σύμβουλοι δὲ οἱ κ. κ.
Σ. Καραϊσκάκης λοχαγὸς καὶ ὁ φιλογενεστάτος
Π. Θεολόγης καὶ Ταμίης ὁ Κ. Καλλιφρονᾶς,
γραμματεὺς ὁ κ. Α. Γρηγοριάδης καὶ διευθυντῆς
τῆς σχολῆς καὶ μουσικῆς ὁ ἀκάματος καὶ ἀξίε-
παινος μουσικοδιδάσκαλος κ. Παριζίνης. Ἡ
εταιρεία αὕτη σκοποῦσα καθόλου μὲν τὴν προ-
αγωγὴν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος ἐν Ἑλλάδι,
ἰδίᾳ δὲ τὴν σπουδὴν καὶ ἐκτέλεσιν μουσικῶν
συμφωνιῶν, προτίθεται κατ' αὐτὰς νά δώσῃ με-
γάλην μουσικὴν συναυλίαν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἧς
θέλουσι συμμετάσχει καὶ αἱ μαθήτριά των δη-
μοτικῶν σχολείων, ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου κυρίου
Παριζίνη μόνις πρὸ μικροῦ διδαχθεῖσαι τὰ πρῶ-
τα μαθήματα τῆς μουσικῆς. Θεωροῦμεν καθῆ-
κον νά ἐπαινέσωμεν τοὺς γονεῖς τῶν κορασιῶν
τούτων, οἵτινες ἀποβαλόντες τὰς ἐσχωριασμένας
τοῦ παρελθόντος ἰδέας καὶ ἐννοοῦντες πόσον
καλὸν εἶναι ὀπωσδήποτε νά μανθάνῃ τις, ἐπέ-
τρεψαν εἰς τὰς θυγατέρας των νά λάβωσι μέρος
εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην, καὶ τὸν ἀξιότιμον
Δῆμαρχον συντελέσαντα εἰς τοῦτο. Ἐπίσης δὲ
νά ἐπιτιμήσωμεν τὰς διδασκαλίσας τῆς Ἀ.δη-
μοτικῆς σχολῆς, αἵτινες ἥμιστα φιλόμουσοι ἠρνή-
θησαν νά συμμορφωθῶσι μὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ
κ. Δημάρχου.

ΕΦΕΓΓΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη ἐν Καπύῃ τὸ ἄγγος
ὅπερ ἐδόθη ὡς γέρας εἰς τὸν νικητὴν τῶν ἐν
Ἀθήναις γενομένων γυμναστικῶν ἀγώνων ἐν ἔτει
332 πρὸ Χριστοῦ. Εἶναι δὲ τὸ δοχεῖον τοῦτο
ἀργιλόπλαστος ἀμφορεὺς, φέρων εἰκόνας παρι-
στανούσας ἀφ' ἐνός μὲν τὴν Παλλάδα Ἀθηνῶν,
ὀρθὴν μεταξὺ δύο κίωνων καὶ ῥίπτουσαν τὸ ἀ-
κόντιον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὀμάδα ἀθλητῶν, νεανίαν
θεώμενον τὴν μάχην, ἓνα κριτὴν καὶ γέροντα
κρατοῦντα βάρβον. Ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ σκεύους
εἰσὶν ἐγγεγραμμένα τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχοντος Ἀθη-
νῶν κατὰ τὸ ἔτος 332 καὶ αἱ λέξεις Ἀριστεῖον
Ἀθηνῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Γενομένων τῶν ἀρχαιεσιῶν τῆς ἐνταῦθα φι-
λαρμονικῆς εταιρίας «Εὐτέρπη» ἀνεδείχθησαν
πρόεδρος μὲν καὶ πάλιν ὁ ἀξιότιμος ἀντισυνταγ-
ματάρχης Ἰωάννης Μολᾶς, ὁ πολλὰ μοχθήσας

Τῆ νυκτὶ τῆς (12[24 ἀπριλίου) συνέθη με-
γάλη τοῦ Βεσουβίου ἐκρηξίς, βεβαίως ἡ φοβε-
ρωτάτη πασῶν ὅσαι συνέθησαν κατὰ τὴν ἐνε-
στῶσαν ἑκατονταετηρίδα· χιλιάδες περιέργων,
ἐν οἷς καὶ πάμπολοι ξένοι, ἐπλησίασαν εἰς τὸ

ὄρος ἵνα ἰδῶσιν ἐγγύθεν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὅποτε τῇ ἑσπέρᾳ τῆς πέμπτης ἠνεώχθη ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡ γῆ καὶ ἐξέλαμψαν γλῶσσαι φλογός, αἵτινες κατέκαυσαν περὶ τοὺς ἐξήκοντα. Τῇ πρωΐᾳ τῆς 26 ἐσχηματίσθη πάλιν νέος κρατῆρ πηλοῖον τοῦ ἠφαιστειοσιοπέιου· ἐκ μυριῶν στομάτων ἐξῆμει τὸ ὄρος λάβαν, φλογός, τέφραν καὶ αἰθάλην, κατεκλόνουν δὲ οἱ κρότοι τὰ περίχωρα καὶ ἠκούοντο μέχρι Νεαπόλεως ὡς βρόμβος πολλῶν συνεκτυροσκοποῦντων πυροβόλων. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων « Πύργος τοῦ Ἑλληνος, Ἅγιος Σεβαστιανός, Σκαπάτι, Σκλέριου, κλ. κατέλιπον τὰς ἡρημιωμένους ἐστίας των πολλοὶ δὲ κατέσπρεψαν τὸν βίον σκληρῶς κυκλωθέντες πάντοθεν ὑπὸ τοῦ φλογώδους ῥύακος. Ἀδιακόπως ἐπιπτε ῥαγδαία βροχὴ τέφρας, ἐπισκοτίζουσα ὅλον τὸ ὄρος μετὰ φοβερῶν δονήσεων, δι' ὧν ἠνοιγόγοντο πάντοτε νέοι κρατῆρες. Αἱ ζῆμια εἶναι ἀκαταλόγιστοι ἢ κυβέρνησις πράττει τὸ κατὰ δύναμιν, σπεύδουσα εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχοῦντων.— Ἡ κατὰ τὴν Παρασκευὴν

συμβάσα νέα καὶ σφοδρὰ ἐκρηξίς κατέστρεψε τὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν καὶ τὸ Μάσσα δι' Σόμμα. Ἡ λάβα ἐτρεγε τοσοῦτον ταχέως, ὥστε διατρέχων ἐν χιλιόμετρον καθ' ἑκάστην ὥραν τῷ σαββάτῳ ἤρξατο βαθμηδὸν νά πηγνυται. Πρὸ τοῦ « Πύργος τοῦ Ἑλληνος » αἱ πεπυρακτωμένοι ὕλοι ἐξηκοντίζοντο πέντε χιλιόμετρα μακρὰν. Αἱ βρονταὶ τῶν ἐκτυροσκοποτήσεων καὶ αἱ δονήσεις τῶν περιχώρων ἦσαν ἀπερίγραπτοι· ἐτρεμον αἱ οἰκίαι, ἠεθραύοντο δὲ ὕλοι καὶ ἐπιπλα πανταχόθεν. Ἡ λάβα ἐχέετο ἐκ τριῶν νέων στομίων πρὸς τὸ μέρος ὀπίθεν διέβαινον χάριν περιεργείας οἱ ξένοι. Πολλαχοῦ ἡ λάβα εἶχε φθάσει εἰς ὕψος ἑξήμετρων. Ἡ Τέρρα καὶ αἱ πεπυρακτωμένοι σκιῶριαι ἐφθασαν ἕως τοῦ Σαλέρονου καὶ τοῦ Σκαπάτη, ὅπου αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ κατεπόντισαν τὰς πυριτιδαποθήκας, ἵνα μὴ συμβῇ ἄλλη δεινότερα ἐκρηξίς.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Κ'. φιλλωδίῳ γρίφου.

Ἐπ' ἐν ἧτα κάλαμοι ἐπὶ Πάν τ' ἦλοι ποῦ
Ἐπαίνει τὰ καλὰ μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ.

Εἶμαι ἄψυγον καὶ γλῶσσαν δὲν ἀπέκτησα ποτὲ μου.
Ἐπ' ἐμοῦ ὅμως αἱ γλῶσσαι διαδίδοντ' εἰς τὴν γῆν.
Ἐγὼ κάκιστον τὸ τέλος καὶ οἰκτρὸν, εἰ φίλτατέ μου,
Ἄσχημον δὲ ἔγω ὄλω κ' εὐτελεῖ καταγωγὴν.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου χάσω καὶ τὸ τέταρτον ψηφίον,
Γίνομαι τι τῶν ἀρχαίων ὄν σεβάσιμον καὶ θεῖον.

Ν. ΖΑΝΑΚΗΣ, Κεῖος